നവനീതം NAVANEETHAM

മേടം 1183 / April 2008

Wish you a very happy VISHU and New Year!!

(Graphics courtesy - Pravin Balan (pravin.balan@halliburton.com)

Om Namo Narayanaya: കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

Om Namo Bhagavathe Vasudevaya.

Submitted at the lotus feet of Sri Guruvayoorappan by the devotees.

Navaneetham is completing two years of publication. We take this opportunity to thank dear Guruvayoorappan for allowing us to continue this project successfully every month. Also we like

to thank all the members contributed and helped to make this a success.

Sunil Menon, Editor

Om Namo Narayanaya:

വിഷയക്രമം / CONTENTS

ഗണേശസ്തുതി / വിഷുക്കണി	5	NR Pillai (Raju)
മാധവം മധു സൂദനം	6	Dr. AP Skukamr
MY LOVE	7	Neena & Manoj
My Grandmother's Faith	8	Balagopal Ramakrishnan
Geeta Dhyaanam	9	Veena Nair
Kadampuzha Sree Parvathy Temple	11	Seema Ravindran
ശ്രീ നാരായണീയ സ്തോത്രം ദശകം– 2	14	Balendu
നെയ്ത്തിരി ദശകം– 2	15	Balendu
NALAMBALAM YATHRA	16	Bhadra Krishna Prasad
Kanichukulangara Temple	22	Indu
Sarada Ma	25	Veena
Vishu & Wealth	29	Balagopal Ramakrishnan
Speaking with “Death”	31	Vinod PS
നാരായണകവചം : സുരക്ഷാമന്ത്രം	35	Balendu
നാരായണകവചം	38	AP Skukamr
സ്വാതിതിരുനാളും ഭാരതീയ സംഗീതവും - ഒരു ചർച്ച	39	NR Pilla Raju
Temples in USA	49	Chandra Sekharan
Member News – Group News	50	Vinod PS, Anjusha & Sreekumar

കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

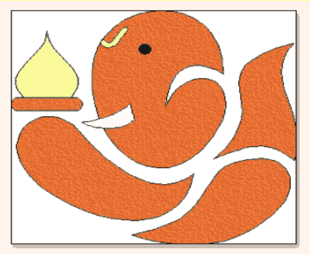

ഗണേശസ്തുതി .

(രാജു-വിളാവത്ത്)

നീലകണ്ഠതനയാ ഗണപതി ,
മേലിലേയ്ക്കുവരാനിരിയ്ക്കും മമ
മാലകറ്റിയനുഗ്രഹിയ്ക്കേണമേ
ഫാലദായക , ത്രൈലോക്യപൂജിത !

വിഷുക്കണി :

ഉണരൂവേഗം നീ, ഉണരൂവേഗം നീ,
ഉണരൂവേഗം നീ, കണികാണ്മാൻ
വിഷുപ്പുലരിവന്നണഞ്ഞു, വേഗം നീ
വിഷുക്കണി കാണ്മാനുണരൂ, നീ!

സ്വർണ്ണത്താലത്തിലൊരുക്കിവച്ചുഞ്ഞാൻ
വർണ്ണശബളമാം വിഷുക്കണി.
തേങ്ങാപ്പകുതിയിൽ ദീപംവച്ചുഞ്ഞാൻ ക-
ണിക്കൊന്നതൂക്കി തളികയിൽ.

വെള്ളക്കോടിഞ്ഞൊറിഞ്ഞുവച്ചതിൽ മുഴ-
വെള്ളരിയ്ക്കയും പിന്നെ നാണ്യവും.
വാൽക്കണ്ണാടിയും, നെന്മണികളും ഞാനൊ-
രുക്കിയതിൽ വിഷുക്കണികാണ്മാൻ.

ഊനരുവേഗം നീ, ഉണരുവേഗം നീ,
ഉണരുവേഗം നീ, കണികാണ്മാൻ.
വിഷുപ്പുലരിവന്നണഞ്ഞു, വേഗംനീ,
വിഷുക്കണി കാണ്മാനുണരു, നീ!

മുംബൈ , 01.09.1183.

മാധവം മധു സൂദനം

ഡോ. എ.പി.സുകുമാർ

മാധവം മധു സൂദനം രാധികാ മന: മോഹനം
കോമളം മൃദുഹാസിതം മോഹനം മന:രഞ്ജിതം
കാത്തു നിൽപ്പൂ കണ്ണാടക്കുഴലുമായി നിരന്തരം
താന്തമെന്നുടെ തൽസ്വരൂപം സുസ്വരത്താൽ തരളിതം

നാമരൂപ നിതാന്തഭാവന എന്നുമെൻ നിഴലായതിൽ
തന്റെ മായാ മോഹലീലയിൽ ആടുവാനൊരു രൂപമായ്
നിന്റെ കളിയിൽ എന്നുമേ ഞാൻ കേവലം ഒരു പാത്രമായ്
നിന്റെ മായാ മുരളി പോൽ ഞാൻ നിന്നു നിൻ സ്വരവാഹിയായ്

വന്നു കണ്ടു നീ നിത്യമുള്ളിൽ മൂന്നു ലോക തലത്തിലും
എന്നുമെന്നും 'ഇതൊന്നു' മാത്രം എന്നു ഞാനറിയുമ്പൊഴും
നൂറു ദിവ്യ പദങ്ങളാൽ നിൻ വർണ്ണനങ്ങളിൽ മുഗ്ദ്ധനായ്
വാക്കു മുട്ടിയനേരമെന്നിൽ സുസ്വരൂപം കണ്ണനായ്

My Love

Manoj & Neena

I love my parents, Like I lover my butter !

See my hands, placed one inside my mouth

And the other inside the pot ! due to the taste

And my wish I have on that !

A day without butter I can not imagine and to get

My daily butter I do any childish pranks!

With love , care & kisses

Dear parents, this is me your's dear & dearest Kannan.

Toooo … Much butter is on my lips and all around this is for my

Father & mother …. Come behind me and take it…. Ha..ha…haaaaa…

Kindly read the above with well purified love on our lord Krishan…

To the lotus feet of our beloved god : Manoj & Neena , P.O.Box: 1169; Sharjah – U.A.E

My Grandmother's Faith

Balagopal Ramakrishnan

Earliest memory about my grandmother is her ruthless daily routine of waking up at 3.30 in the morning. Like most children I was also fond of her. She took opportunity of this by waking me up at every hour to figure out what time was it of the night. Being above 75 (since I remember), she could miss a chime or two of the clock and she did not know to read the clock. By no means she wanted to miss her routine. Getting up so early our lady had a lot to do. Cleaning and setting up the 'puja' room took about an hour or so. Followed this by having a round at the cow sheds, cleaning it up and get the holy animals ready for the day it will be time for her personal hygiene. The house stood in a plot of more than an acre and had two ponds- one large and the other smaller. Big one for regulars and smaller for the special days of the month for the women. She was extremely obstinate about these segregations. At her age she always used the big one every time. Rain or thunder, hot months of Meenam and Medam or the bone biting cold nights (in those days)of Dhanu and Makaram (maram kochunna makaram)she had to do one hundred dips holding her nostrils, to complete her bathing ablutions. By now the time is leaving its relaxed zone and moved into the erroneous zones of hectic activities. Changing her clothes, tying up her hair which can no more go grey and white, prepares to rush to the nearby Bhagavathy temple. It is still dark and the world is still in its deep slumber. By the time she is hurrying out some members in the house might step out of their beds. The two houses (main building and a new modern one) had a fairly large ground. A whole battalion arrives to start sweeping the area. She has to walk through the road, which is the main thoroughfare. She paces fast with just one Goal-to touch the temple with all that prayers and devotion. She didn't know a thing about religion, and unheard of even the word-spirituality. Never bothered to know too. She knew to keep the god's name on her lips. It meant everything. And she was extremely careful about keeping herself safe from those who didn't belong to her caste. Even within her own people she kept her distinction-she would repeat the hundred dips if someone who has not taken the bath happens to touch her. While walking to the temple she was careful not to stamp on any cloth piece, and/or even a thread. She would return back home, take her hundred dips, change clothes and then go to the temple. Had she done this more than once? Yes. After growing too old to continue these practices she used to spend time at the homes of her children who were staying in far off cities. Once at one of these homes she had literally did a long jump to avoid the very large foot mat which had some clothe threads on it. She just couldn't bear even the thought of going any where near them. It could be of someone from the other castes!! Who knows!! At her age frequent long jumping was not a good idea and she fell badly and broke her legs. She was a devotee par excellent. By the time she reaches the temple, the poor temple priest himself might not have reached. She would wait. An embarrassed pujari hurries up and the gods and goddesses are awakened. My grandmother was not an exception, in fact she was the general. Our religion trudged , trudges and will trudge along deeply rooted in its rituals, with most of them totally ignorant of what they are doing, and even not wanting to know them too. But for one thing they were all sure- they remembered the star and birth dates of all their children, grandchildren and close relatives and bothered and took pain to conduct 'pushpanjali' and many other offerings for their well being. These are the investments they did to see their progenies wind through the myriad labyrinths of their life in good and bad times and spaces. What drove them was simple, unadulterated FAITH. They just believed
and they lived.

Geeta Dhyanam

Veena Nair

|| Om Namo Narayanaya ||

Krishna is talking about the virtues of 'action'. Not for a minute can any creature indulge in inaction. Krishna is advocating here that man should act with the right attitude so as to avoid wasting his/her energies in useless pursuits. Then there are people who think of taking sanyaas or believe that giving up the world and retiring to some secluded place is the antidote to all problems. But Krishna says, even that is a mistake. Because –

karmendriyaani sam-yamya ya aaste manasa smaran |
indriyaarthaan-vimudhaatmaa mithyaachaarah sa uchyate || 3.6 ||

He, who restraining the sense organs, sits thinking of the sense objects, is of confused understanding, and is a hypocrite.

Krishna says that for one aspiring to renunciation, a withdrawal from all kinds of actions must be accompanied by the mental withdrawal from all sense objects – everything that is bound to attract the senses. Otherwise he is a hypocrite.

Swami Chinmayananda explains that far worse than physically indulging in a negative thought is to mentally indulge in it. This is because the mind has a tendency to repeatedly cling to its own thoughts; so it is like digging a trench for the mind, when we repeatedly indulge in some immoral or criminal thought; the mind gets used to thinking that way and before long we will find all our actions motivated by those evil thoughts. Similarly a mind engaged in some pleasure of the senses will continue to drown itself in those pleasures and the person finds himself caught in a whirlpool of unwanted thoughts and related actions. To also pretend to be physically virtuous while engaging at the mental level in foul motives is the sign of a hypocrite.

Krishna now explains how one should act –

yas-tvi-indriyani manasaa niyamya rabhate Arjuna |
karmendriyaaih karma-yogama-saktaha sa vishisyate || 3.7 ||

Whosoever controlling the senses by the mind, O Arjuna, engages in Karma Yoga without attachment, he excels.

But O Arjuna, the man, who when called upon to act, controls his mind and acts through the organs of action i.e. tongue, hands, feet, etc. "unattached" without desire for the fruits of actions, is superior to the hypocrite. The mind is nurtured by the different senses- sense of smell, touch, sight, hearing, etc. which draw it to the outer world. If the mind of a man is able to control how and when the senses act, then that man is truly on his way to a successful spiritual life. Swamiji says that a lot of energy is dissipated through the sense organs, and controlling the senses builds up a lot of that energy. These energies can then be used in directing the physical organs to execute what the mind desires. No new rubbish gets stuck to our mind and then such a mind in due course becomes purified and leads to self-liberation.
Again stressing the importance of action –

niyatam kuru karma, twam karma jyaayo hya-karmanaha |
shareera-yaatraapi cha ten a prasiddhed-akarmanaha || 3.8 ||

You perform your duty – for action is superior to inaction. Even the maintenance of the body would not be possible by inaction

Niyatam karma includes all the obligatory duties in the home or office or in the general world. If we are completely idle even the routine maintenance of our body will suffer. Krishna suggests that it is wrong to think that actions lead to bondage – there are different types of actions and one should be careful to perform those actions that do not tie one down ----

|| Hari Om ||

To be continued……………………

Kadampuzha Sree Parvathy Temple

Seema Ravindran

The Temple for Sreeparvathi at Kadampuzha, dedicated to Goddess Vana Durga, is one of the most prominent Devi temples in Kerala. The temple is very simple in architecture without any imposing edifices or a gold-plated flagmast. There are no festival processions or drum concerts. But the multitude of birds nestling on the verge of the green belt provide a natural ambience with their non-stop chirping and it is fully in tune with Kerala's temple culture; Kavu as it was known in ancient times, an epitome of preservation of ecological balance, though today much of the tress have been cut to make new dewaswom office constructions.

Legend about the origin of the temple is associated with the popular episode in the Mahabharatha where Arjuna does penance to appease Lord Siva to obtain the divine weapon Passupathastra. Lord Siva approaches Arjuna as a hunter (Kiratha) with His divine consort Sreeparvathi escorting Him as huntress (Kirathi). Arjuna is challenged by the Lord in disguise to test the skills of the boon-seeker.In the fierce battle between Lord Siva (Kiratha) and Arjuna, the arrows that Arjuna showered on Lord Siva miraculously turned into Thechi flowers by Sree Parvathy's curse. Finally the Goddess lost Her patience and unarmed Arjuna by getting all the arrows in his quiver vanish. Arjuna, finding his quiver empty of arrows, used his bow to fight with the Lord. They exchanged blows for long and when at last Arjuna was about to hit Kirata on head with his bow, Goddess Ganga caught hold of the bow and made it also vanish. Arjuna was not put off and he used his fists against Kirata. At last Kirata lifted up Arjuna and threw him on the ground. Helplessly lying on the ground, Arjuna made a Sivalinga with sand and started praying offering whatever he could pluck from the bushes nearby. On opening his eyes, he was amazed to find that all his offerings were falling as flowers on the head of Kirata. Suddenly it dawned on Arjuna that Kirata was none other than Lord Siva and prostrates before Them and begged Their forgiveness for his folly. Pleased with Arjuna, Lord Siva blessed him and gave him the pasupata astra, the divine arrow. Goddess Ganga too was pleased and returned Arjuna his bow.

Later the Kirata couple wandered through the forests around as Parvathy was enchanted by the beauty of the scenery around Her. During Their journey Parvathy felt thirsty. Then Lord Siva shot an arrow into the ground and suddenly a beautiful spring gurgled out of it. Her thirst quenched, Goddess said She would like to stay there for ever as it was a beautiful spot. The legend goes that thenceforth the place came to be blessed with Their presence.

Long afterwards, Jagadguru Sankaracharya during his wandering over the country happened to pass a little to the west of the spot. Lord Siva did not want Sankaracharya to see Him and so moved a little away from the spot. But He asked Parvathy to show Her presence to the Jagadguru. Seeing the divine glow Sankaracharya tried to approach it. Finding that the heat emanating from the glow did not allow him to approach it, Sankaracharya meditated upon the Goddess in Her infinite form for a few minutes. Then as he approached the glow, it began to diminish in size gradually and finally disappeared in to a hole in the ground. With his divine power, Sankaracharya then recognized that it was the Twarita

Bhava of Kirata Parvathy. He thought that a temple for the Goddeess there would be of great benefit to the people around and for the welfare of the world as a whole. The Jagadguru then sent one of his disciples to a nearby Brahmin's house to collect Pooja materials. The disciple returned with a Warrier following with the Pooja materials. Getting water from a nearby spring, the Acharya did the Abhisekha and performed an elaborate Pushpanjali for Goddess Durga with the Thechi flowers that was growing in abundance there. It was after covering the hole with a leaf that he performed the pooja. As the legend goes it is in memory of this that even now, of all the offerings there, Poomodal (covering with flowers) is considered to be the most important and as most pleasing to the Goddess. The uniqueness of this Durga temple also rises from this. For there is no idol for the Devi here and Poojas are performed at the hole (about 6 cms diameter). In place of the leaf, a white hibiscus flower used to be placed there formerly. Now a days, a silver plate on which a hibiscus flower has been carved with a depression and holes for Abhisekha water to flow down is used over which the Panchaloha idol (Titampu or Utsavamuthy) is placed to represent the Goddess.

It is said that this event took place of the Karthika of Vrischika month (November – December) and this particular day is still being celebrated as the Prastishtadina of the temple and that day's Poomodal ceremony is conducted by the temple authorities themselves.

The Kirata Temple:

The legend contiunues that when this incident took place Lord Siva as Kirata was sitting on a rock, a little to the west of the spot and a forest dweller, Matampi, happened to see Him. Lord Siva then took His original form and directed the Matampi to go to the Nair Landlord of the place and direct him to construct a temple for Him (in the form of Kiratamurthy) there. The landlord reached the place with the Matampi but could not see anything special there as Lord Siva had already disappeared. The same night the landlord had a dream which convinced him that the Matampi's words were true. So he got a temple constructed there for Lord Siva as Kiratamurthy with a bow and arrow, facing the east. The most important offering here is "Viluchartal" (offering a bow). This temple known as Matampikavu is about 2 km to the west of the Bhagavathy temple where the Devi is facing the west. Regular poojas are conducted in the Kirata temple only during the Mandala season (November-December). To have one's desires fulfilled, it is believed that the person has to visit and make offerings in this temple also after worshipping at the Bhagavathy temple.

Narasimhamurthy/Sudarsanamurthy:

Jagadguru Sankaracharya finding that the power emanating from the Goddess was too intense for the people to bear, installed an idol with the deities Narasimhamurthy facing the south and Sudarsanamurthy facing the north, on a raised platform just outside the Garbhagriha (sanctum sanctorum) so that the Goddess might shed a more benign glory around Her and protect the devotees as well as the people living in the neighbourhood. It is very unusual to have two Murtis on a single stone and only an Acharya can consecrated them on the same idol.

Vilwamangalam Swami once happened to visit this temple and perform Pooja there.

On either side of the Goddess, inside the Garbhagriha, Poojas are performed to Lord Ganesha and Lord Mahavishnu, though there are no idols for Them, as it is only a Sankalpa, devotees visiting this temple offers prayers to these Gods also. There is a Nagakanyaka Pratishta while a Sastha Prastishta stands near to the entrance to the temple.

The temple is opened in the morning a little late around 6.30 am and is closed by 12 noon or 1 pm. It is again opened at 3 pm and after the evening pooja is closed by 6.30 pm.

Modalities of worship are as prescribed by Shankaracharya. Goddess here is worshipped in three forms viz., Vidya Durga (Saraswathi), Vanadurga (Durga) and Aadi Durga (MooladurgaLakshmi). As Durga, She blesses the devotees with health, early marriage and domestic harmony. Saraswathi is invoked for education and career. Lakshrni is of course Goddess of wealth and prosperity.

The term "Katampuzha" means forest (Katu) and river (Puzha), but there is no river nearby. The name may have had its derivation from Kirata (Katan or forest dweller) and Ampu (arrow) and Azha (quiver), a quiver of arrows which explains the relation of the place to the Kirata-Arjuna fight.

The main offering in this temple, as mentioned earlier, is Poomodol which gained prominence due to the inherent quality and power of flower petals to contain heat. In fact, "Poomodal" is considered as a very pious offering to Goddess and like the Udayasthamana Pooja of Guruvayoor temple, it is booked in advance for a period of 5 or 10 years. This offering is performed only once a day at about 10.30 am. During this Pooja lasting for about an hour or more, no other offerings are accepted. The devotee who is making this offering and his family alone are allowed to worship at that time, the rest waiting patiently in the queue to make their offerings. Another important offering here is Muttarackal. Literally the word means clearing obstacles. Devotees offer this for overcoming all obstacles in their path and to ward off any evil that may affect them. One coconut for every obstacle is the system followed. The popularity of this ritual can be gauged from the figure of more than thirty lakhs of coconuts that are brought to the temple every year by the stream of devotees.

Kadampuzha in Malappuram District of Kerala is just about two kilometres east of Vettichira between Valanchery and Kottakkal on N .H.17. Those who prefer train journey can alight at Kuttipuram or Tirur Railway Station from where there are buses to the temple (Distance 19 kms).

ശ്രീ നാരായണീയ സ്തോത്രം

മേൽപ്പത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരി

ഓം നമോ ഭഗവതേ വാസുദേവായ

ബാലേന്ദു

ദശകം –2

സൂര്യസ്പർദ്ധികിരീടമൂർദ്ധ്വതിലക
പ്രോദ്ഭാസിഫാലാന്തരം
കാരുണ്യാകുലനേത്രമാർദ്ര
ഹസിതോല്ലാസം സുനാസാപുടം
ഗണ്ഡോദ്യന്മകരാഭകുണ്ഡലയുഗം
കണ്ഠോജ്വലത്കൗസ്തുഭം
ത്വദ്രൂപം വനമാല്യഹാരപടല
ശ്രീവത്സദീപ്രം ഭജേ 1

കേയൂരാംഗദകങ്കണോത്തമ
മഹാരത്നാംഗുലീയാങ്കിത-
ശ്രീമദ്ബാഹുചതുഷ്കസംഗത
ഗദാശങ്ഖാരിപങ്കേരുഹാം
കാഞ്ചിത്കാഞ്ചനകാഞ്ചിലാഞ്ച്ഛിത
ലസത്പീതാംബരാലംബിനീ-
മാലംബേ വിമലാംബുജദ്യുതിപദാം
മൂർത്തിം തവാർത്തിച്ഛിദം 2

യത്ത്രൈലോക്യമഹീയസോപി
മഹിതം സമ്മോഹനം മോഹനാത്
കാന്തം കാന്തിനിധാനതോ//പി
മധുരം മാധുര്യധുര്യാദപി
സൗന്ദര്യോത്തരതോപി സുന്ദരതരം
ത്വദ്രൂപമാശ്ചര്യതോ//-
പ്യാശ്ചര്യം ഭുവനേ ന കസ്യകുതുകം
പുഷ്ണാതി വിഷ്ണോ വിഭോ 3

തത്താദൃങ്മധുരാത്മകം തവ
വപുഃ സമ്പ്രാപ്യ സമ്പന്മയീ
സാ ദേവീ പരമോത്സുകാ ചിരതരം
നാസ്തേ സ്വഭക്തേഷ്വപി
തേനാസ്യാ ബത കഷ്ടമച്യുത
വിഭോ ത്വദ്രൂപമാനോജ്ഞക-
പ്രേമസ്ഥൈര്യമയാദചാപലബലാ
ച്ചാപല്യവാർത്തോദഭൂത് 4

ലക്ഷ്മീസ്താവകരാമണീയകഹൃതൈ
വേയം പരേഷ്വസ്ഥിരേ-
ത്യസ്മിന്നന്യദപി പ്രമാണമധുനാ
വക്ഷ്യാമി ലക്ഷ്മീപതേ
യേ ത്വദ്ധ്യാനഗുണാനുകീർത്തന
രസാസക്താ ഹി ഭക്താ ജനാ-
സ്തേഷ്വേഷാ വസതി സ്ഥിരൈവ
ദയിതപ്രസ്താവദത്താദരാ 5

ഏവംഭൂതമനോജ്ഞതാനവ
സുധാനിഷ്യന്ദസന്ദോഹനം
ത്വദ്രൂപം പരചിദ്രസായനമയം
ചേതോഹരം ശൃണ്വതാം
സദ്യഃ പ്രേരയതേ മതിം മദയതേ
രോമാഞ്ചയത്യംഗകം
വ്യാസിഞ്ചത്യപി ശീതബാഷ്പവിസരൈ
രാനന്ദമൂർച്ഛോദ്ഭവൈഃ 6

ഏവംഭൂതതയാ ഹി ഭക്ത്യഭിഹിതോ
യോഗഃ സ യോഗദ്വയാത്
കർമ്മജ്ഞാനമയാദ് ഭൃശോത്തമതരോ
യോഗീശ്വരൈർഗീയതേ
സൗന്ദര്യൈകരസാത്മകേ ത്വയി
ഖലു പ്രേമപ്രകർഷാത്മികാ
ഭക്തിർനിശ്രമമേവ വിശ്വപുരുഷൈർ
ലഭ്യാ രമാവല്ലഭ 7

നിഷ്കാമം നിയതസ്വധർമചരണം
യത്കർമ്മയോഗാഭിധം
തദ്ദൂരേത്യഫലം യദൗപനിഷദ
ജ്ഞാനോപലഭ്യം പുനഃ
തത്ത്വവ്യക്തതയാ സുദുർഗമതരം
ചിത്തസ്യ തസ്മാദ്വിഭോ
ത്വത്പ്രേമാത്മകഭക്തിരേവ സതതം
സ്വാദീയസീ ശ്രേയസീ 8

അത്യായാസകരാണി കർമ്മ
പടലാന്യാചര്യ നിര്യന്മലാഃ
ബോധേ ഭക്തിപഥേഥവാപ്യുചിത
താമായാന്തി കിം താവതാ
ക്ലിഷ്ട്വാ തർക്കപഥേ പരം തവ
വപുർബ്രഹ്മാഖ്യമന്യേ പുന-
ശ്ചിത്താർദ്രത്വമൃതേ വിചിന്ത്യ
ബഹുഭിഃ സിദ്ധ്യന്തി ജന്മാന്തരൈഃ 9

ത്വദ്ഭക്തിസ്തു കഥാരസാമൃത
ഝരീനിർമ്മജ്ജനേന സ്വയം
സിദ്ധ്യന്തീ വിമലപ്രബോധ
പദവീമക്ലേശതസ്തന്വതീ
സദ്യഃ സിദ്ധികരീ ജയത്യയി വിഭോ
സൈവാസ്തു മേ ത്വത്പദ-
പ്രേമപ്രൗഢിരസാർദ്രതാ
ദ്രുതതരം വാതാലയാധീശ്വര 10

നെയ്ത്തിരി

ദശകം 2 ഭക്തിമഹത്വം (കാകളി)

ബാലേന്ദു

ആദിത്യതേജസ്സു തോൽക്കും കിരീടവും
ഗോപിക്കുറി ചേർന്നു മിന്നുന്ന നെററിയും
കാരുണ്യനിർഭരം നേത്രങ്ങളും നറും
പുഞ്ചിരിപ്പൂവുമഴകാർന്ന നാസിക
ഗണ്ഡങ്ങളിൽ പ്രഭതൂകുന്ന കുണ്ഡലം
കണ്ഠത്തിലോ ശോഭ ചിന്തുന്ന കൗസ്തുഭം
ശ്രീവത്സവും വനമാലയും മിന്നിടും
താവകരൂപം ഭജിക്കുവനെപ്പൊഴും. 1

കേയൂരകങ്കണം തോൾവളമോതിരം
മോടിയിൽ രത്നം പതിച്ചവ ചാർത്തിയ
ശ്രീയുള്ള തൃക്കൈകൾ നാലും ധരിച്ചിടും
ശംഖം ഗദായുധം പത്മവും ചക്രവും,
കാഞ്ചനകാഞ്ചിയാൽച്ചേർത്തിണക്കീടിന
പീതാംബരത്താലലങ്കൃതമായതും
വർണ്ണനാതീതവുമാം മേനിതാനെനി-
ക്കെന്നുമാലംബം ദുരിതങ്ങൾ തീരുവാൻ. 2

മൂന്നുലോകത്തിലുമുള്ള മഹത്വങ്ങ-
ളാർന്നതിലൊക്കെയും വച്ചു മഹത്തരം
മോഹനമായതിലേറെ സമ്മോഹനം
തേജോമയങ്ങളിൽ വച്ചു തേജോമയം
മാധുര്യമാർന്നതിലേററം മധുരവും
സുന്ദരമേററവും സൗന്ദര്യമുള്ളതിൽ
ആശ്ചര്യപൂർണ്ണമാണാശ്ചര്യമാർന്നതിൽ
ത്വദ്രൂപമേവർക്കുമേകുന്നു കൗതുകം. 3

താവകപ്രേമത്തിലുള്ളോരചഞ്ചല-
ഭാവമാർന്നച്യുത, കഷ്ടമത്രേ! രമ
സേവിച്ചിടും തന്റെ ഭക്തരിൽ നിത്യയായ്
മേവിടാറില്ലെന്ന സത്യമോർത്താവണം
കൈവല്യമാമനുഭൂതിയാൽ പ്രാപ്യമാം
താവകവിഗ്രഹം നേടിയ ദേവിയെ
കേവലം ചാപലശീലയെന്നെങ്ങുമേ
ഭാവിച്ചുപോരുന്നു മിക്കപേരും സദാ. 4

ലക്ഷ്മീപതേ തവലാവണ്യധാരയാൽ
ഈശ്വരി മുഗ്ദ്ധയാണാകയാലാവണം
നിന്നീടുമാറില്ല മററാരിലും ചിരം
എന്നുള്ളതിന്നൊരു ലക്ഷ്യമോതീടുവൻ,
തൻപ്രിയവാർത്തകൾ കേൾക്കാൻ മഹേശ്വരി
സമ്പ്രീതമാനസയാകയാലല്ലയോ
ഭക്തരെങ്ങങ്ങയെപ്പാടിപ്പുകഴ്ത്തുമോ
ദത്തമാം ശ്രദ്ധയോടങ്ങുതാൻ വാണിടും. 5

ഈവിധമുള്ളോരഴകിന്റെ പുത്തനാം
പീയൂഷധാമമാം നിൻ തിരുവിഗ്രഹം;
ബ്രഹ്മരസായനമാമതിൻ കീർത്തികൾ
സമ്മോദദായകം കേൾക്കുവോർക്കൊക്കെയും;
ഉണ്ടായിടും സക്തി കേൾക്കവേ ചിക്കെന്നു
വീണ്ടും ശ്രവിക്കുവാൻ മോഹിച്ചുപോയിടും
രോമാഞ്ചകഞ്ചുകം ചാർത്തിടും മേനിയിൽ
സമ്മൂർച്ഛനം വരും ഹർഷാശ്രുധാരയാൽ. 6

ഇമ്മട്ടിലുള്ളോരനുഭവസിദ്ധിയാൽ
കർമ്മവും ജ്ഞാനവുമായ യോഗങ്ങളിൽ
കേമമായ് യോഗ്യമായ് ഭക്തിയോഗം മഹാ-
മാമുനിമാരും പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നു;
സൗന്ദര്യസാരം നിറഞ്ഞുള്ള താവകം
സുന്ദരപ്രേമപ്രകർഷമാം ഭക്തിതൻ
സാധന കേവലം സാമാന്യമർത്യനു-
മിന്ദിരാവല്ലഭ, ശക്യമാണെത്രയും. 7

നിഷ്കാമകർമ്മങ്ങളാൽ ലഭിച്ചീടുന്ന
മുക്തിക്കു കാലമൊരുപാടുപോകണം;
വ്യക്തമായ് ഹൃത്തിൽ പതിയാതെ പോയിടും
തത്ത്വമാം വേദാന്തസാരം പഠിക്കുന്ന
ജ്ഞാനമാം യോഗമാണെത്രയും ദുഷ്കരം
നൂനമത്യന്തമസാമാന്യമാ വഴി;
താവകപ്രേമൈകരൂപമാം ഭകതിയോ
കേവലം മാധുര്യപൂർണ്ണമാം മാർഗ്ഗമാം. 8

എത്രയുമായാസപൂർണ്ണമാം കാര്യങ്ങ-
ളെത്രയോ കാലമനുഷ്ഠിച്ചിടും ചിലർ,
ജ്ഞാനഭക്ത്യാദിക്കു യോഗ്യരായ് ത്തീർന്നിടും
നൂനം പ്രയോജനമെന്തതുകൊണ്ടഹോ!
വേറേ ചിലർ തത്വചിന്തകൾ ചെയ്തിടും
ഏറെത്തപിക്കുമതല്പം ഗ്രഹിക്കുവാൻ;
നിർഗുണബ്രഹ്മസ്വരൂപമുപാസിച്ചു
സ്വർഗ്ഗത്തെ നേടുമനേകജന്മങ്ങളാൽ. 9

താവകഭക്തിതൻ മാർഗ്ഗത്തിലെപ്പൊഴും
കേവലം കേൾപ്പതു ത്വൽക്കഥാകീർത്തനം
ചിത്തത്തിനാനന്ദമുണ്ടാകുമെന്നല്ല
സിദ്ധിക്കും നിർമ്മലജ്ഞാനമെളുപ്പമായ്.
ക്ഷിപ്രമനുഗ്രഹമേകിരക്ഷിക്കുവാ-
നിപ്പാരിലിങ്ങു സ്വയം വിരാജിച്ചിടും
വാതാലയേശ്വര, നൽകേണമിന്നു ത്വൽ-
പ്പാദാരവിന്ദത്തിൽ ഭക്തിയും പ്രീതിയും. 10

NALAMBALAM YATHRA

Bhadra Krishna Prasad

Nalambalam Yathra is a unique and novel pilgrimage conducted during the month of Karkitakam, the last month of Malayalam Era in Kerala. Salient feature of Karkitakam is that it is a period of famine and illness.To overcome sufferings, people resort to medical treatment and spiritual enrichment. A special way of living and worship of Rama is the general trend of the period. Chanting of Rama mantra and Ramayana recitation echoes in each and every house during this period. This is an eve of positive thinking about prosperity.

Since the last decade, Nalambalam Yathra has become in Vogue. It is a special kind of visiting 4 temples in Kerala – Sree Rama Temple at Triprayar, Koodalmanikyam Bharatha temple at Irinjalakuda, Lakshmana temple at Moozhikkulam in Ernakulam District and Payammal Shathrukhna temple near Irinjalakuda. (3 temples are in Trichur District)

Nalambalam Yathra starts with the visit to Sree Rama temple at Triprayar and ends with the visit to Payammal Temple, near Irinjalakuda. Visiting four temples a day in the given order is the traditional way

The mythology behind Nalambalam Pilgrimage

Bhagawan Sri Krishna had four favorite idols which he worshipped every day --Lord Rama, Lord Lakshmana, Lord Bharatha and Lord Shathrukhna. At the end of "Dwapara yugam" (in the Hindu Mythology ,old time had been divided in to many yugams and Sri Krishna lived at the end of the Dwapara yugam) Sri Krishna knew that the end was near and directed Sri Uddhhavan to install his favorite idols (mentioned above) in suitable places.

By the end of Dwapara Yuga whole Mathura was swallowed by the sea but these idols did not sink, they floated over the sea water all together. Local chieftain Vakkey Kaimal had a dream about the floating idols and he went to the sea shore. There the fishermen who got the idols handed over them to him. Sri Kaimal installed them in four different places as per the directions of the astrologers' advice.

Triprayar Sree Rama Temple near Thrissur

The Triprayar Temple was under the domain of Zamorines originally, then under Dutch and Mysore Sultans before it came to the possession of Cochin Maharajas. The idol of Sree Rama was installed at this temple by the side of the river "Thivra" (Thiru purayar) meaning sacred river. The origin of the river is described in a beautiful mythology. Lord Mahavishnu during his "Vamana incarnation" visited this place and he found no water to wash his legs as the whole place was dry and desolate.Vamana took the water from his "kamandalu" (a small round vessel used by sanyasis to carry water) and poured the water to wash his legs, that source of water never went dry but kept on flowing as the Thiru Purayar or the Triprayar (river of divine source) as it is called now.

Many legends unique to this part of the country prevail in this temple. It is said that when the image of Rama was discovered and was about to be consecrated, it was divinely ordained that a peacock would appear and mark the exact spot on which it was to be installed. Apparently the devotees installed the image in a spot where a devotee bearing peacock feathers appeared. It is said that they regretted their decision later when a peacock actually appeared at another spot. To make up for this deficiency the sacrificial altar or the balikkallu was installed at the spot marked by the peacock.

One mythology about the temple is related to “Naranathu Bhrandhan” the eccentric philosopher of the old Kerala myths. One stone used for temple rituals (balikallu) was always found loose and unstable. When Naranathu bhrandhan paid a visit to the temple the riddle was brought to him, the eccentric philosopher got it settled after performing special poojas. That stone is still available in the temple premises.It is believed that the idols of the temple in the first time were not installed strictly as per the astrological rules and calculations. It is believed that Naranathu Bhranthan corrected the errors by installing the idols of Mother- Earth and Shree Bhagavathi at both sides of Sri Rama idol.

The namaskara mandapam which faces the circular sanctum (srikovil) has 24 panels of wood carvings and several ancient murals. The circular sanctum has several sculptural representations of scenes from the Ramayana.

The image of Rama resembles the chaturbhuja Vishnu form with four arms, bearing a conch, a disc, a bow and a garland respectively. It is believed that the deity worshipped here possesses some of the aspects of Shiva too. The image is adorned with necklaces and other fine jewelry. Images of Sridevi and Bhudevi are on either side. Rama has been conceived in the form of the victor over the demon Khara. There is an image of Dakshinamurthy, in the sanctum facing the south. It is also believed that the portrayal of Rama with a garland held in the image's hands is also suggestive of aspects of Bhrahma and hence the deity is said to be a manifestation of the Trimurthis. An unseen manifestation of Hanuman is worshipped in a mandapam across the hall from the sanctum. There is also a shrine to Ganapathi in this temple. . There is no ‘Dhwaja Stambha' in this temple. Devotees offer prayer first to the‘Namaskara Mandapa' before worshipping Sri Rama.

Devotees possessed of evil spirits throng to this place and the cure is miraculous due to the presence of Hanuman. He is supposed to be always running about the temple chanting ‘Drishta Sita, Drishta Sita'. The periodical fireworks conducted here also emanate the same type of sound.

There is a tale about Vedi offering.(bursting of gun-powder from a small but strong iron barrel with about 10 inch length and 4 inch diameter with a horizontal hole to hold the gun-powder} Hanuman who located Sita (when she was in the custody of Ravana in Sri Lanka) reported the same to Rama in a country-style ‘Sitaye Kandutto’(hey, I saw Sita). The sounding voice of ‘tto’ of Kandutto was most liked by Rama. It was thereafter the offering of Vedi commenced in the temple, so say legends. The day of Triprayar Temple starts with the Vedi. Whenever the deity goes out (the deity goes out for 7 days as a prelude to Arattupuzha Pooram (festival), where he is the chief guest, for giving blessings to the devotees of nearby villages, the materials for Vedi are also taken along.

The performing art “koothu” is very much associated with this temple. It is said that the once king Samoothiri visited this temple and watched this art and he expressed his wish to see the Hanuman’s mischief’s in Lanka in detail. Thus the Koothu was extended to a twelve day performance. The Koothu performance starts on the first of Vrischika month. (November)

The main festivals of the temple are the Pooram (held in the Malayalam month of Meenam) and Ekadashi (which falls in November-December). The day preceding Ekadashi witnesses a procession of Shastha, while the Ekadashi festival is marked by a procession of Rama flanked by 21 elephants and royal paraphernalia. One of the popular sacrifices (vazhipadu) at the temple is meen-oottu (fish-feeding) which involves feeding grains of rice to the fish at the river that forms one boundary of the temple.

.The temple opens at 3 at the morning and remains open till Noon. After Noon, the temple opens at 4 PM and remains open for darshan till “Athazha pooja” at night. Darshan at 3 AM (Nirmalyam) and “Athazha sreebali” are considered very auspicious

Koodalmanikyam BharathaTemple of Irinjalakuda Near Thrissur

This is one of the most well known temples in Kerala built before the 15th century. It has uniqueness as the deity here is a prominent figure in the Ramayana mythology –Lord Bharatha.As a temple with Lord Bhartha as deity is a rarity, there are arguments that once this temple belonged to the Jains (Bharatheswara saint of Jains) and with the descent of Jainism this temple was taken over by Hindus.

Lord Bharatha anxiously and devotedly awaited the return of Rama from exile for fourteen years and then learnt from Hanuman that Rama has reached the outskirts of Ayodhya. He was much relieved and happy. Bharatha in that mood is worshipped here. The idolis the majestic Chathurbahu Vishnu with Conch, Chakra, Gadha and Japamala

There are beautiful mythologies regarding the origin of the name "Koodal Manikyam" one of them goes like this. The idol of this temple radiated magnificent light that excelled manikyam (a mythological precious stone believed to be kept and protected by divine serpents).A manikyam kept in the Kayamkulam palace was brought to this temple to compare with the idol and to see which emits more light! This was brought from the king of Kayamkulam on promise to return after comparison. When the Manikyam was brought near the idol, it got merged with the idol! (Koodal manikyam means merger of manikyam).and thus the name. Curiosity turned out to be a nightmare as the manikyam vanished. The whole temple had to be handed over to the king of Kayamkulam as compensation. Due to the administrative difficulty the king of Kayamkulam handed over the right of the temple administration to Sri Thatchudaya Kaimal. It was his family which handled the temple till 1971.

This temple has got much uniqueness. Once the ruling kings used to install granite slabs with his orders written, in this temple premises, the remnants of these stone slabs are still available. The flowers used for pooja are as usual but thetchi (ixora) and thulasi (ocimum sanctum) etc not grown in the compound. Usually when Thulasi leaves are offered to the deity, its seeds invariably sprout in the premises. How this has not at any time happened in this temple is a mystery. One explanation is that Thulasi plant being sacred; it is worshipped wherever it is found. Probably it is to forbid even such an object of secondary worship in the temple precincts that Thulasi is not allowed to grow by some unforeseen power. Incense sticks and camphor are not used for the puja.

There are no (chuttambalam) sub deities in this temple. There is a story about the presence of all gods. Once, a priest vowed to invoke all the gods from the temples and align with the temple of his village. He reached Koodalmanikyam after invoking the gods from all other temples. When he was returning, the conch in his hand in which he had kept all the invoked gods, fell down and shattered which resulted in aligning all the gods in the Koodalmanikyam Kshetram. This obviously negated the need of sub-deities in the temple.All the divinity that he had collected so far merged into the idol of Lord Bharatha and from then on the idol also came to be called as Sri Sangameshwarar.Even today the Namboodiri Brahmins conduct the pujas in the temple in the name of Shiva, Vishnu, and Devi at the Sangameshwara Sannidhi.

The architecture used for the construction of this temple is typical Kerala style. The temple pond is also unique as but fish, no other aquatic creatures are not present. The pond inside the compound is believed to be sanctified by Kulipini Maharishi (Sage) who had held a great yagam here. The pond is known as Kulipini Theertham.The pond outside the compound located at the eastern side is called Kuttan Kulam.

The Koothambalam is a sanctified erect here. If the sanctum sanctorum is maligned due to any reason, Koothambalam houses the idol till the sanctum sanctorum is purified. This multiplies the importance of the Koothamblam here.

The deity of Koodalmanikyam is considered as the incarnation of "Dhanvanthari moorthi" The saint of healing. Hence many people approach this temple expecting cure of their ailments. The deity food made of brinjal offering is for relief of stomach related ailments. Meenoottu (feeding to fish) is considered for pulmonary related sicknesses.

Even though this is hard to believe, it is believed that *Hanuman* is present even today at theThidappilly, the holy temple kitchen. The temple cooks believe that Hanuman helps themlift huge Kitchen Vessels in which the naivedhyams are cooked single handedly, the other invisible hand being that of Hanuman!

On the triputtiriof the Thiruvonam day in the month ofThulam (October-November) newly harvested rice is cooked and first offered to Lord Bharatha and the next day there is a special offering called Mukkidi. The deity food offering of Mukkidi (an ayurvedic preparation) once a year is meant for forbidding and curing of all diseases. The Mukkidi is prepared by the eminent Ayurveda Physician Kuttanchery Moossath and the know-how for its preparation is guarded by him as a close secret.

Festival is held for all days in Medam (April-May) from Uthram to Thiruvonam asterisms, the flag hoisting being on the Uthram day. Procession accompanied by caparisoned elephants is a special feature of the festival. Seventeen elephants are engaged for the ceremonial rounds which happen once in a year for ten days, along with Panchari Melam. The last two days of festival, Panchavadyam is also there. The head gears ('Netti pattam' in Malayalam language) of seven elephants are made of pure gold (Or so believed) and rest of pure silver is another uniqueness of this temple.. It starts the day after the famous Thrissur Pooram and goes on for 10 days.

Darshan is possible from 3am – 11.30am, and 5pm to 8pm.. For getting the desired wishes fulfilled, the offering made to the deity is garland made of lotus flower.It is believed to have the power to destroy all evils and prevent heavy rains during auspicious occasions like marriage and other celebrations.

Lakshmana Temple of Thirumoozhikulam between Aluva and Maala

The deity of Lakshmana is also a rarity. It is situated at Moozhikulam between Alwaye and Maala. The mythology behind the name of this place goes like this. Once upon a time on the banks of river Poorna, an old Sanyasi by name Haritha Maharishi lived to undergo penance and meditation. Lord Mahavishnu got impressed by the dedication of the yogi and appeared before him. That was the beginning of the "Kali yuga" (as per the Hindu calendar of all the yuagas, Kaliyuga is the last one and that

is present yuga in which we all are living) and the advices given by Mahavishnu were the ideal ways to lead life in this kali yuga.

These advices are said to be "thiru mozhi" meaning sacred words. And the place got its name as "thirumozhi kalam" –kalam meaning a stage. Later as years passed by thirumozhikalam became "Thirumoozhikulam".

The Thirumoozhikulam Lakshmana Perumal temple had a superior status and it had a command over the other local temples. It attracted most of the Tamil Vaishnavite pilgrims who visited ancient Kerala. The temple had a bylaw by name "Moozhikkulam katcha" which applied to all other temples of Kerala.

The "Periya Thiruvaymozhi" composed by the Tamil poet "Nammazhvar" praises the greatness of deity of Thirumoozhikkulam. The deity of this temple Lakshmanan is said to be kind to those who suffer and the wish of the devotees get fulfilled. Devotees vouch of their wish getting good children by visiting the temple which is also claimed to ail illness of heart. The Sreekovil (sanctum sanctorum) of the shrine is copper sheet roofed and the Chuttambalam (the building surrounding the sanctum sanctorum) is large. The lamp shelter is guarded by the servants of the gods.

There are idols of Siva as dakshinamoorthi (south side) Ganapati, Sri Raman, Seetha, Hanuman, Ayyappan and Bhagavathy in this temple. The idol of Sri Krishna (as goshala Krishnan) is also present.

Specific modalities for Darshan have been set forth. Devotees enter the shrine through eastern entrance and first worship Lakshmana. After praying there then visit Ganapathy, Siva and other deities, then come back to Lakshmana to offer a second prayer, after the pradikshana visit Ayyappa and Bhagavathy and then Krishna, and final visit to Lakshmana's steps to offer prayers before returning.

The annual festival is in Medam (April/May).

The Shatrukhna Temple of Payyammel near Irinjalakuda

After Moozhikulam, a return journey to arrive at Payammal Shathrukhna shrine is needed for the completion of Nalambala Darshanam. The Payyammal temple is near Koodalmanikyam Kshetram. The custom prohibits coming to Payammal straight

from Koodalmanikyam. The worshipping of Shathrukhna, the younger amongst the four, is to be only after worshipping Lakshmana during the Nalambala Darshanam.

The Payammal temple is about seven kilometers from Irinjalakuda Koodalmanikyam temple in the Irinjalakuda Mathilakam route. Of the four idols retrieved from the sea by the fishermen this idol is the smallest. Shatrukhna is considered to be the reincarnation of the Sri Chakra in the hands of Mahavishnu.

The idol of Lord Shatrukhna is housed in a squarish granite sanctum sanctorum in the Payammal temple. The original Panchaloha (Five Metals - Brass, Bronze, Copper, Gold and Silver) has been untraceable though efforts have been made to retrieve it from the temple pond situated in the back yard of the temple complex. The existing idol made of granite exudes a rare kind of divinity. The temple is haven of peace and sanctity and a devotee experiences a unique sense of satisfaction after praying in this abode

During the period of Tippu Sultan this temple suffered severe damages but it was rebuilt by the joint efforts of the good people around it. By their initiative the temple festivals poojas and all other rituals restarted. Now it is working as a full fledged temple in all respects.

There are three poojas performed at this temple which opens for darshan early morning closes the door by ten in the morning. The second session starts in the evening and remains open for darshan for "deeparadhana" and "Athazha pooja" and closes at 7PM. A lamp is lighted behind the "sreekovil" which is square in shape and built in granite. Ganapathy is in the southern part . Ganapathi "homam" is a special offering conducted by the devotees.

. The temple is considered as a symbol of Mahasudarsana Chakra of Mahavishnu. Based on this belief, the major offering here is Pushpanjali (flower-offering). Sudharshana Pushpanjali and submission of Sudharshana chakram offered at this temple are considered to boost the prosperity of the family members. Food offering in the form of Aval (poha) to Hanuman is practiced here

The five days' temple festival starts at Pooyam star of the month of Kumbham. The Ramayana month is celebrated with gaiety in the month of Karkitakam (between July and August.)

With the visit at Payammal Shatrukhna temple the pilgrimage of Nalambalam is considered over for that particular year. One feels really blessed and vitalised.The constant radiation of Saattvic qualities from these temples, provides inner Peace , Health and Prosperity.

Loka Samasta Sukhino Bhavantu

Bhadra Krishna Prasad

(Thanks to my family, friends and articles for the relevant information)

Great Temples series

||Om Namo Narayanaya||

Kanichukulangara Temple

Indu

As I intend to write about Kanichukulangara temple, I feel that some Malayalam terms have to be written in Manglish as those cannot fetch full justice in English .

This is all about a Bhadrakali temple, centuries old which takes it's place in southern Kerala in Alleppey district. Many legends are there binding this temple of which I shall put in a few.

Kanichukulangara got it's name from the term Kalichukulangara. It is said that Devi came from North Malabar to Travancore in a kappal (marakkalam) In short her transit was through waters from the north..Kappalil kalichuvanna Devi aayathu kondu she came to be known as Kalichukulangara Devi, which later changed to it's present name.

The belief is that a learned Bhramin was supposed to have seen Devi as a beautiful young girl near the pond on the eastern side; and it's He who installed Devi. The idol is of jack wood and is green in colour..

Another story is also connected with the same. During the rampage of Hyder Ali and Tippu (1773 – 1790) a Brahmin from north came along with their idol of worship and installed it there. Later after the rampage, when peace and harmony set in, he and his family stayed back.

Besides the main diety there are umpteen number of temples of upadevas to say starting with Ganapathi, Dharmashastha, Dhanwanthari, Bhramarakshassu , Kodumkali, Vishnu, Vethali, Khandakarnan, Muruga, Shiva, Kaavudaya moorthi and idols of Yakshi, Nagaraja, Nagayakshi and Arukola.

A place of importance goes to the shrine of *Chakki amma* at Panachikka parambu a little away from the temple premises towards the west and it belongs to the Nampoothiri's. Pregnant women come and offer their prayers there .

Another important feature that cannot be omitted is the rare species of Kaitha (screw pine) [Pandanus] that is found a bit far from the temple premises. It has 7 or more strands of thorns than the usual 3. Devi chaithanyam is said to be present there. Once the festival flag is hoisted nobody cuts Kaitha until the functions are over. Belief is that a maiden during the time when she was to abstain from religious duties, is supposed to have cut those leaves and Devi's cursefell upon these plants .. 7 strands of thorns on a Kaitha leaf turns absolutely useless for the purpose.

The main offerings at Kanichukulangara Bhagavathi Temple are Guruthi, Raktha pushpanjali and Amrutheth. The special offerings done during Temple festival is Garudan Thookam and Deepakaazhcha (Thiri Pidutham) These seem to be Devi's Favourite.

The festival commences in the month of Kumbham and lasts for 21 days.. Before the festival begins it's a ritual of the Temple management and the Shanti's to ask permission from the Nair Tharvad that has connection with this temple. For this, the Temple management and the Shanti's bearing Olakuda, accompanied by vadyamelam, go there, place betel leaf and arecnut as dakshinaand announce the news regarding the festival. This happens on Makara Sankranthi.

About 20 days before the flag hoisting ceremony, Para Eduppu begins and that is a rare phenomenon when compared to other temples.

Another rare feature seen only in this temple is the ' Chikkira kuttikal '. Girls below 10 and boys below 12compriseChikkira kuttikal. Offering them to Devi is the meaning of the term Chikkira iruthal . It's for getting good natured children with long life and good education...More than thousands ofchildren are seen every year. They are dressed in red or yellow silk attires and decked with jewels and flower garlands. They stay in the temple premises all these 21 days. Facilities are made for their stay and everyone watch them with respect.

Pongala is done here for the benefit of ayurarogyam and roga shanthi. All these 21 days after deeparadhana, songs of Bhagavathi's saga are sung in front of her picture drawn on the floor. Everyday from morn till evening Devi Bhagavatha parayanam is also conducted. On the 15th day of the festival during ucha pooja the renewing of the ' Pattum Thaliyum' is done. Ever since that auspicious moment it is a belief that Devi's presence is felt all over the place. 16th day is udukku paattu conducted for Shasthavu .

From day one, till the last day after the evening deeparadhana it's fire works. . The last two days,it's between the two groups. It's said, Kanichukulangara stands 2nd place after Trissur Pooram in fireworks.

Garudan Thookkam is a very colourful and sensuous performance that occurs just once in a year in the month of Kumbham on Thiruvonam asterisk just before the AaRaaTTu . Devotees shout and praise Devi namams and it's one of Devi's favourite..

With the AaRaaTTu that happens in the wee hours,the next day, Kanichukulangara Bhagavathi Temple festival marks it's end for the year.

After this thiru ulsavam, devotees (mostly ladies) undergo strict vrutham for 7 days, have a dip in the temple pond and circumambulate the shrine holding lighted wicks. This is known as the offering Thiri Pidutham.

*Chakki amma *.
According to the legends a namboothiri priest had fallen in love with Chakki amma who was an Ezhava. On realizing that she had become pregnant, the priest left her, leaving behind, the temple and all his assests . On hearing this his brother committed suicide. It's the Rakshassu of this person that's considered as the Temple Authority and has been installed there. Later Chakki amma is also said to have died following her delivery.
To save Chakki amma from insult she was worn a ring by him and was also handed the temple keys too ..When she asked him if Devi would accept pooja from an ezhava lady he advised her just to light a lamp.. and said that people would bring her all that she needed. Even to this day devotees bring her offerings according to their capacities . He had also adviced her to ask Devi to go to Thiruvizha Temple (which is close by) for the ucha pooja.
There's no Vechu pooja ; only Thrimadhura nedyam and that's the reason.
As a mark of that incident even today in the ' Thidapalli ' of Thiruvizha Temple a lamp is lit with a Lotus in front and just before ucha pooja … kooTTu payasa nivedyam is kept..
Chakki amma is considered a ' Sthree Ratnam' and that's the shrine mentioned above..

****

Great Bhaktas

||Om Namo Narayanaya||

Sarada Ma

Veena

Sri Ramakrishna Paramhamsa, the great Saint was born in a village called Kamarpukur, in Hooghly district in Bengal in 1846. When he was 19 years old, he accompanied his elder brother Ramkumar to a newly constructed temple garden in Dakshineshwar which was sponsored and bult under the supervision of a rich widow, a sudra woman, Rani Rasmani. The garden had several temples, but the ishta devata was the Divine Mother, Kali. The whole area covered about twenty acres and also had temples dedicated to Lord Siva and Radha – Krishna's consort. Within a short time, Ramakrishna's religious fervour drew the attention of Rani Rasmani's son-in-law Mohan Mathur. Mathur wished Ramakrishna to participate in the daily worship in the temples, but Ramakrishna loved his freedom and was indifferent to any worldly career. But eventually Ramakrishna gave in to Mathur's persuasions and after the passing away of his brother, along with his nephew Hriday soon immersed himself in the temple rituals. However, the worship in the temple soon intensified Ramakrishna's yearning to see a living vision of the Divine Mother. As his love for God deepened, he started forgetting the formalities of worship. Sometimes, he would cry with so much anguish that onlookers would think he had lost his own mother and sympathize with him. As his spiritual intensity deepened, he felt himself to be Kali's child and totally surrendered to Her- sometimes as a child, sometimes as a servant. His strange behavior and failing health eventually led to his being sent home to his own mother in Kamarpukur. After a few months of rest and peace, his health seemed to improve and his mother decided to arrange his marriage. Ramakrishna was then 23 years old. The bride to be was *Saradamani*, then 5

years old, who even at that age prayed to God to keep her character as stainless as fragrant as the white rose. As a child Sarada was devoted to God, and spent most of her time helping her mother in various household chores like caring for younger children, looking after cattle and carrying food to her father and others engaged in work in the field. She had no formal schooling, but managed to learn the Bengali alphabet. The marriage ceremony was performed, but because the bride was too young, Ramakrishna returned to Dakshineshwar and his wife would join him much later.

In 1867 Saradamani joined Ramakrishna in Kamarpukur. By this time Ramakrishna had gone through several spiritual disciplines and austerities and had visions of the mother even when he was not in a meditative state. Although he had not read many books, he possessed an encyclopedic knowledge of religions and religious philosophies. Many people had started visiting him to satisfy their spiritual hunger. He- the devotee, and the aspirant, became the Master. But his failing health required that he return to Kamarpukur to recover from the effects of his austerities. Saradamani's spiritual development was far beyond her years. She was able to understand his mental state immediately. She became eager to learn from him and live with him as his attendant. The Master accepted her cheerfully as a disciple and a spiritual companion. Referring to the experiences of those days, she said, "*I used to feel always as though a pitcher full of bliss were placed in my heart. The joy was indescribable."* In 1872, Sarada devi visited her husband in Dakshineshwar. Since meeting him four years earlier, she had become even more gentle, unselfish, pious, tender, and introspective. She had heard many rumors of her husband's supposed insanity. The more she thought, the more she felt that her duty was to be by the side of her husband. Accompanied by her father, she traveled eighty miles to Dakshineshwar to meet the Master. He took up the duty of instructing his young wife who was now 18 years old. The instruction included everything from housekeeping to the Knowledge of Brahman. He taught her how to trim a lamp, how to behave with people according to their temperaments, and how to conduct herself in front of visitors. He also instructed her in the spiritual ways – doing prayer, meditation, japa, deep contemplation, and Samadhi. The first lesson she received was, "*God is everybody's beloved, just as the moon is dear to every child. Everyone has the same right to pray to Him. Out of His grace He reveals Himself to everyone who calls upon Him. You too will see Him if you but pray to Him.*" Sri Ramakrishna and his wife lived together in Dakshineshwar, but their minds were always above the worldly plane. A few months after her arrival, Sri Ramakrishna arranged a special worship of Mother Kali on an auspicious day. But instead of an image of the deity, he seated Sarada devi on the seat. The worshipper and the worshipped soon went into Samadhi, unconscious of the world, united in their souls. After several hours, Sri Ramakrishna awakened to the world, and bowed down before her, and surrendered to her himself, his japa mala, and the fruit of his life long sadhana. By his marriage Ramakrishna showed the value of marriage in man's spiritual evolution, and by their austerities and monastic way of life, they demonstrated the necessity of purity and self control in the path of realization of God. Truly their lives were the synthesis of the life of the householder and the monk. When disciples began to gather around Sri Ramakrishna, Sarada Devi learned to look upon them as her own children. The room in which she stayed at Dakshineshwar was too small to live in and had hardly any amenities; and on many days she did not get the opportunity of meeting Sri Ramakrishna. But she bore all difficulties silently and lived in contentment and peace, serving the increasing number of devotees who came to see Sri Ramakrishna.

In 1885, Ramakrishna, diagnosed with throat cancer, was moved to Calcutta for treatment. Sarada Devi, now known and worshipped by his disciples as the Holy Mother, also moved to Calcutta, and took responsibility of cooking and preparing the special diet that he was put on. The dwelling space was extremely limited and she had to live in very cramped conditions. She woke up at 3.00 a.m. and after a bathe in the Ganges, she would enter a small covered place on the roof where she would spend the whole day cooking and praying. At 11.00 p.m. she would come down after all the visitors had gone away and then get a few hours of sleep; she lived like this for three months, working hard, sleeping little, and praying continuously for his recovery.

Said Swami Nikhilananda, a direct disciple of the Mother - "The Holy Mother was an unusual awakener of souls. With her disciples she served as teacher, dissolving their doubts, as mother, who through love and compassion won their hearts, and as the Divinity, who assured them of liberation. Herself nearly illiterate, through simple words she taught them the most profound truths. Her affectionate maternal love tamed their rebellious spirits; but her great power lay in her solicitude for all. Often she said, "I am the Mother, who will look after them if not I?" She encouraged them when they were depressed because of slow spiritual progress, and she took upon herself their sins and iniquities, suffering on that account.

"Holy Mother was conscious of her divine nature, but she rarely expressed this awareness. For many years Sri Ramakrishna practiced great austerities and formally renounced the world, but Holy Mother lived as a simple householder, surrounded by quarrelsome and greedy relatives. As a teacher she taught the realization of God alone is real, and everything else, impermanent. The human body so treasured by most people, survives cremations as only three pounds of ashes. Holy Mother -- humility itself -- claimed that she was in no way different from other devotees of the Master. Her disciples felt awed and uplifted when she blessed them by touching their head with the same hand which had touched the feet of God. She was fully aware of her disciples' present limitations and their future possibilities. No one went away from her with a downcast heart."

After Sri Ramakrishna's passing away in 1886, Sarada Devi spent some months in pilgrimage, and then went to Kamarpukur where she lived in great privation. Coming to know of this, the disciples of Sri Ramakrishna brought her to Kolkata. This marked a turning point in her life. She now began to accept spiritual seekers as her disciples, and became the open portal to immortality for hundreds of people. Her great universal mother-heart, endowed with boundless love and compassion, embraced all people without any distinction, including many who had lived sinful lives.

When the Western women disciples of Swami Vivekananda came to Kolkata, the Holy Mother accepted them with open arms as her daughters, ignoring the restrictions of the orthodox society of those days. Although she had grown up in a conservative rural society without any access to modern education, she held progressive views, and whole-heartedly supported Swami Vivekananda in his plans for rejuvenation of India and the uplift of the masses and women. She was closely associated with the school for girls started by Sister Nivedita.

She spent her life partly in Calcutta and partly in her native village Jayrambati. Although she was highly venerated

for her spiritual status, and literally worshipped as the Divine Mother, she continued to live like a simple village mother, washing clothes, sweeping the floor, bringing water from the pond, dressing vegetables, cooking and serving food. At Jayrambati she lived with her brothers and their families. They gave her endless troubles but, established as she was in the awareness of God and in Divine Motherhood, she always remained calm and self-possessed, showering love and blessings on all who came into contact with her. As Sister Nivedita stated, "Her life was one long stillness of prayer."

In the history of humanity there has never been another woman who looked upon herself as the Mother of all beings, including animals and birds, and spent her whole life in serving them as her children, undergoing unending sacrifice and self-denial. About her role in the mission of Sri Ramakrishna on earth, she stated: "My son, you know the Master had a maternal attitude (matru-bhava) towards every one. He has left me behind to manifest that Divine Motherhood in the world."

On account of her immaculate purity, extraordinary forbearance, selfless service, unconditional love, wisdom and spiritual illumination, Swami Vivekananda regarded Sri Sarada Devi as the ideal for women in the modern age. He believed that with the advent of Holy Mother, the spiritual awakening of women in modern India had begun.

Under the strain of constant physical work and self-denial and repeated attacks of malaria, her health deteriorated in the closing years of her life, and she left the mortal world on 21 July 1920.

References

1. *'The Gospel of Sri Ramakrishna' originally recorded in Bengali, by Mahendranath Gupta, a disciple of the Master and translated into English by Swami Nikhilananda*
2. *http://www.ramakrishna.org/sn.htm*
3. *http://www.belurmath.org/srisaradadevi.htm*

Vishu & Wealth

Balagopal Ramakrishnan

The single most important ritual of Vishu is the 'Kani'. It represents 'Ayishwariyam'. Coming to the concept of "WEALTH" itself - the traditional Hindu definition - the view of the Sanathana Dharma has been very broad - we speak of Ashta Aishwaryiam, Nava Nidhi , the sixteen "wealths" (Elders in Tamilnadu blesses- "Pathinaarum Petru Peru Vaazhvu Vaazhga" - meaning, may you obtain the SIXTEEN wealths and lead a prosperous life) - renders wealth to be a lot more than just money or cash.

Be cautious not to become the 'Shankukarna', the wealthy brahmana in the following story from the Padma Purana. Alongwith get to know the glories of the Chapter 7 of Bhagavan's Gita too.

Lord Shiva said, "My dear Parvati, now I will tell you the glories of the Seventh Chapter of the Srimad Bhagavad gita — hearing which, one feels his ears have been filled with divine nectar.

Pataliputra is the name of a large town which has many large gates. In that town lived a brahmana of the name Shankukarna. He had taken to the occupation of a businessman and had amassed large wealth. But he had never performed any type of devotional activities, nor had he performed the necessary ritualistic performances for the sake of his forefathers. He became very rich, so much that even great kings would dine at his house. Shankukarna was also the most miserly of persons, and he kept his wealth buried under the ground.

Once, when that brahmana was going along with his children and other relatives for the purpose of his fourth marriage, they stopped at one place to rest for the night. While he was sleeping, a snake came and bit him. When his sons and relatives realized that a snake had bitten him, they called for the doctors and mantra-chanters. But no one was able to help Shankukarna, and shortly he died.

After that he attained the body of a Preta-Sarpa, a snake-ghost. The only thing he was able to think about was his wealth, which was buried close to the house where he had lived. He had not even informed his own family of the whereabouts of his wealth. In the form of a Preta-Sarpa he resided at the place where his wealth was buried, so that no one else could take that

wealth. After some time he became tired of being trapped in the form of a Preta-Sarpa, and he appeared in dreams to his sons, requesting them to help him. In the morning, when his lazy sons woke up, they told each other about the dream they had seen. One of his sons took a large digging instrument in his hands and went to the place the father had indicated that he was living. When he reached that place he realized that he was not aware of the exact spot where the wealth was buried. That son was exceptionally greedy, and he searched for a long time, until he came across a snake-hole, which he promptly started to dig out.

Shortly a very large and fearful-looking snake came out of that hole and spoke the following, "Oh, fool, who are you? Why have you come here? Who has sent you?

And why are you digging at this place? Reply to my questions at once."

The son replied, "I am your son. My name is Shiva. In a dream last night, I saw that there were hidden treasures buried at this place and I came to take them. When he heard Shiva speaking that way the Preta-Sarpa started to laugh and said, "If you are my son, then why are you not performing the necessary rituals to free me from this hellish situation? Due to greed in my last life, I attained this body and now you are heading the same way."

The son inquired, "My dear father, kindly tell me how you can be freed from this hellish situation." The Preta-Sarpa said, "Not by any kind of charity, tapasya or yajna, only by reciting of the Seventh Chapter of Srimad Bhagavad -gita will I be able to become free from the wheel of birth and death. My dear son, kindly perform the shraddha ceremony and, on that day, invite a Brahmana who is in the habit of chanting the Seventh Chapter of Srimad Bhagavad -gita , and feed him very sumptuously."

Thereafter, Shiva, along with his other brother, fulfilled the instructions of their father and while the Brahmana was chanting the Seventh Chapter of Srimad Bhagavad -gita , Sankukarna gave up that frightful body of a Preta-Sarpa and attained a divine four-armed body. At that time he blessed his sons, informed them where his wealth was and then left for Vaikuntha.

Those sons, whose minds had become fixed in devotion to Lord Krishna, used that wealth for building temples, digging wells and distributing foodstuffs. They all engaged daily in the recitation of the Seventh Chapter of the Srimad Bhagavad gita, and very quickly they attained the lotus feet of Lord Krishna.

Lord Shiva said, "My dear Parvati, I have told you the wonderful glories of the Seventh Chapter of Srîmad Bhagavad gita. Anyone who hears this description will be freed from all sinful reactions."

Speaking with "Death"

Vinod P.S

All Upanishads are written in Sanskrit, and the commentary by Acharya Shankara is taken as the most authentic. Upanishads are based on the dialogue between a realized soul acting as the Teacher, Rishi, and a sincere seeker of Truth who approaches Him as a disciple. In Katha Upanishad the teacher is Yama - The Death Himself - and the student is a young Nachiketa in his teens. This Upanishad is one of the most popular Upanishads for its simplicity and clarity in making the subject matter regarding the Highest truth easily comprehensible. It consists altogether of 120 verses.

The Contents

As the story goes, Vajashrava, Nachiketa's father, decided to acquire fruits of sacrificial ritual – "Viswajit Yajna" in which the performer had to give away all his precious possessions. Cows were designated as valuable and special possessions in those very ancient days, and hence Vajashrava decided to donate all his cows to Brahmins.

Nachiketa was in his teens, and he was observing the sacrificial ritual with innocent interest. However, he was surprised to notice that his father was giving away only old and disabled cows, cows 'who had given their milk for the last time and who were not capable of bearing calves'.

This 'worldly cleverness' of his father produced unfathomable change in the heart of this young boy in whose heart now entered **Shraddha** – the Faith. Nachiketa, in order to dissuade his father from engaging in further mean acts, asked, "O father, to whom have you decided to give me away?" (The purport was to bring to the notice of his father the fact that he has to give his everything and not just old cows.)

Initially, the father did not take any notice of this 'childish' question, but Nachiketa was insistent. He repeated the question thrice when the irritated father said, "All right, O Nachiketa, I give you to Death."

Thus ordained, young Nachiketa went to the kingdom of Yama - The Death - where he waited for the return of Death from his duties. On his return, Yama was told about the 'Brahmin boy waiting for him for three days without food or water'.

Yama praised sincerity of Nachiketa to wait for him, but also felt grieved that he was responsible for keeping a Brahmin boy waiting for him. Therefore, he granted three boons to Nachiketa one each for a day of waiting.

The Boons

"O Death, of the three boons you have offered me, I ask for the first to the effect that my father may become freed from anxiety about me and he may recognize me and talk to me when freed by you."

The boon was granted. As the next boon Nachiketa asked for granting him the knowledge of the means to attain higher life in the heaven and immortality. There is a dialogue between Yama and the boy about the primordial Fire and sacrificial rituals to attain to heavenly life. Yama tells him about the methods and ways of performing these Yajnas etc. Death tells him that it is the sharpened intellect of the enlightened one, which qualifies that sadhaka to become fit to go to heaven. In heaven there is no fear, fear of old age, etc. having transcended both hunger and thirst, and crossed over sorrow, one rejoices in the heavenly world.

The Third Boon

Then comes the main subject matter of this Upanishad. As regards his third boon, Nachiketa wants to know:

"This doubt that arises, consequent on the death of a man - some saying 'It (The SELF) exists', and others saying 'It (The SELF) does not exist'. I would like to know this, under your instruction, O Death, what is the Truth." I. i. 20.

Nachiketa had asked for the ultimate knowledge. What is death, what is after death! What is Reality and what is Truth? Yama tries to dissuade the young boy from going into these subtle questions of immense intricacies for 'Death' was not sure whether Nachiketa was qualified to receive this knowledge for which only an occasional and rare aspires.

Yama exhorts Nachiketa to ask for health, life, riches, jewels, and enjoyment. 'Ask for lasting kingdom and armies, ask for anything in this world or of heaven, I will grant you all this as your third boon, but do not force me to go into the secrets of life and death. Do not insist for ultimate knowledge.'

"Ask for sons and grandsons that will be centurions. Ask for many animals, elephants and gold, and horses, and vast expanse of the earth. And you yourself live for as many years as you like." I. i. 23.

"If you think some other boon to be equal to this, ask for that. Ask for wealth and long life. O Nachiketa, you become a ruler over a vast region. I make you fit for the enjoyment of all delectable things." I. i. 24.

"Whatever things there be that are desirable but difficult to get -- pray for all those cherished things according to your choice. Here are these women with chariots and musical instruments -- such are surely not to be had by mortals. With these, who are offered by me, you get yourself served. "**O Nachiketa do not inquire about death**." I. i. 25.

But Nachiketa argues that all worldly treasures and heavenly pleasures come to an end sooner or later. If not day after, after hundred years. These are not permanent means of enjoyment. Nachiketa says, "O Death, ephemeral are these, and they waste away the vigor of all the organs that a man has. All life without exception is short indeed. Let the vehicles be yours alone; let the dances and songs be yours." I. i. 26.
He insists to get the ultimate knowledge of Self, 'for, O Death, you have promised me the third boon'.

Seeing the determination, faith, sincerity, and perseverance of Nachiketa, seeing him to be the perfect disciple, Death agrees to tell him about the Ultimate Reality: Brahman or Atman.

Death says, "The preferable is different indeed; and so, indeed, is the pleasurable different. These two, serving divergent purposes, bind men. Good befalls him who accepts the preferable among these two. He who selects pleasurable over preferable falls from the true end." I. ii. 1.

"The preferable and pleasurable approach man. The man of intelligence, having considered them, separates the two. The

intelligent one selects the electable in preference to the delectable; the non-intelligent one selects the delectable for the sake of growth and protection of the body, etc." I. ii. 2.

"O Nachiketa, you, such as you are, have discarded, after consideration all the desirable things that are themselves delightful or are the producers of delight. You have not accepted this path of wealth in which many a man comes to grief." I. ii. 3.

"Living in the midst of ignorance and considering themselves intelligent and enlightened, the senseless people go round and round, following crooked courses, just like the blind led by the blind." I. ii. 5.

"This wisdom that you have, O Nachiketa, which leads to sound knowledge when imparted only someone else, other than logician, by the wonderful expounder, is not to be attained through argumentation. You are, O compassionate one, endowed with true resolution. May our question be like you, O Nachiketa!" I. ii. 9.

And as Death goes on elaborating the subtlety and nuances of means and methods to achieve that transcendental state, consciousness of Nachiketa also is getting established in that altered state to experience those Truths.

"The intelligent man gives up happiness and sorrow by developing concentration of mind on the SELF and thereby meditating on the old Deity who is inscrutable, lodged inaccessibly, located in the intellect, and seated in the midst of misery." I. ii. 12.

"The intelligent SELF is neither born nor does It die. It did not originate from anything, nor did anything originate from It. It is birthless, eternal, undecaying, and ancient. It is not injured even when the is killed." I. ii. 18. "The SELF that is subtler than the subtle, and greater than the great, is lodged in the heart of every creature. A desireless man sees that glory of the SELF through the serenity of the organs and thereby he becomes free from sorrow." I. ii. 20.

And on and on goes the dialogue between the two great knowers of the Truth...

It is wonderful fact that if the Teacher and the taught are of highest qualifications, it is a matter of minutes to enter the state of samadhi. As the Teacher explains so does the disciple experiences the Truths spoken.

Nachiketa gets established into highest state of bliss where 'knowledge of Brahman becomes a fact of direct experience'.

The theme of Kathopanishad is that the treasure of human life, the real Self, is to be found within. Within is immortality. Within is where Atman or Reality resides. The journey to the discovery of the real Self is the goal or the purpose of life.

The dualists believe that the individual, the universe, and the cosmic Self are entirely separate units, having their independent existence. According to this belief, by knowing one's own Self one acquires only a partial knowledge. A wide gulf separates this school of thought from Vedanta. The most valuable and elevating contribution of Vedantic literature is that the Self, or God, is not separate or far away from us, but dwells within the inner chamber of our being. This is the central tenet in the philosophy of Vedanta.

നാരായണകവചം : സുരക്ഷാമന്ത്രം

ബാലേന്ദു

ബൃഹസ്പതിയുടെ പിണക്കം കൊണ്ട് അസുരന്മാരെ നേരിടാനുള്ള ശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ട ദേവേന്ദ്രനെ സഹായിക്കാൻ, ത്വഷ്ടാവിന്റെ പുത്രനായ വിശ്വരൂപൻ ഉപദേശിച്ച മന്ത്രമാണ് നാരായണകവചം. വിവിധ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളിലും, അവസ്ഥാഭേദങ്ങളിലും, പാപതാപാദിദുരിതങ്ങൾ പീഡിപ്പിക്കുമ്പോഴുമെല്ലാം രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി ജപിക്കാനുള്ള ദിവ്യമന്ത്രമാണിത്.

ഏതു സംരംഭത്തിനൊരുങ്ങുമ്പോഴും പ്രാർത്ഥനയായും, ദൃഷ്ടിദോഷം, ശകുനദോഷം, ജാതകദോഷം, നവഗ്രഹകോപം, ബ്രാഹ്മണദേവശാപങ്ങൾ, പിതൃക്കളുടെ അതൃപ്തി ഇതിനെല്ലാം പരിഹാരമാണ് ഈ കവചം. ചുരുക്കത്തിൽ സർവ്വദുരിതനിവാരിണി തന്നെ. കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ജപിക്കുന്നവർ ധ്യാനം, ന്യാസം തുടങ്ങിയ ചടങ്ങുകൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാധാരണക്കാരൻ ആ കുറവുകൾ ഭക്തികൊണ്ട് ദൂരീകരിക്കണം. "ഓം നമോ നാരായണായ" എന്നും "ഓം നമോ ഭഗവതേ വാസുദേവായ" എന്നും ഭക്തിപൂർവ്വം ജപിച്ചിട്ടു വേണം നാരായണ കവചം ജപിക്കാൻ.

നാരായണകവചം

ശ്രീമഹാഭാഗവതം (8.8.11)

ഓം ഹരിർ വിദധ്യാന്മമ സർവ്വരക്ഷാം
ന്യസ്താംഘ്രിപദ്മഃ പതഗേന്ദ്ര പൃഷ്ഠേ
ദരാരിചർമ്മാസി ഗദേഷുചാപ
പാശാൻ ദധാനോ//ഷ്ടഗുണോഷ്ടബാഹുഃ
ജലേഷുമാം രക്ഷതു മത്സ്യമൂർത്തിർ-
യാദോഗണേഭ്യോ വരുണസ്യപാശാത്
സ്ഥലേഷു മായാവടുവാമനോ//വ്യാത്
ത്രിവിക്രമഖേ//വതുവിശ്വരൂപഃ
ദുർഗ്ഗേഷ്വടവ്യാജിമുഖാദിഷു പ്രഭുഃ
പായാന്നൃസിംഹോ//സുരയൂഥപാരി
വിമുഞ്ചതോ യസ്യ മഹാട്ടഹാസം
ദിശോവിനേ ദുർന്യപതംശ്ച ഗർഭാൻ
രക്ഷത്വസൗ നാധ്വനി യജ്ഞകൽപഃ
സ്വദംഷ്ട്രയോന്നീതധരോ വരാഹഃ
രാമോ//ദ്രികൂടേഷ്വഥ വിപ്രവാസേ
സലക്ഷ്മണോ//വ്യാത് ഭരതാഗ്രജോ//സ്മാൻ
മാമുഗ്രധർമ്മാദഖിലാദ് പ്രമാദാൻ
നാരായണപാതുഃ നരശ്ച ഹാസാത്.
ദത്തസ്ത്വയോഗാദഥ യോഗനാഥഃ
പായാദ് ഗുണേശഃ കപിലഃ കർമ്മബന്ധാത്.
സനൽകുമാരോ//വതു കാമദേവാ-
ദ്ധയശീർഷാ മാം പഥി ദേവഹേളനാത്.
ദേവർഷിവര്യഃ പുരുഷാർച്ചനാന്തരാത്
കൂർമ്മോഹരിർമാം നിരയാദശേഷാത്.
ധന്വന്തരിർ ഭഗവാൻ പാത്വപഥ്യാദ്
ദ്വന്ദ്വാത്ഭയോദ് ഋഷഭോ നിർജ്ജിതാത്മാ.
യജ്ഞശ്ച ലോകാദവതാജ്ജനാന്താദ്
ബാലോർഗണാത് ക്രോധവശാദതിന്ദ്രഃ
ദ്വൈപായനോ ഭഗവാനപ്രബോധാദ്
ബുദ്ധസ്തു പാഖണ്ഡഗണാത് പ്രമാദാത്
കൽക്കിഃ കലേഃ കാലമലാത് പ്രപാതു
ധർമ്മാവനായോരുകൃതാവതാരഃ
മാം കേശവോ ഗദയാ പ്രാതരവ്യാദ്
ഗോവിന്ദ ആസംഗമവാത്ത വേണുഃ
നാരായണഃ പ്രാഹ്ന ഉദാത്തശക്തിർ
മദ്ധ്യന്ദിനേ വിഷ്ണുരിന്ദ്രപാണിഃ
ദേവോ//പരാഹ്നേ മധുഹോഗ്രധന്വാ
സായം ത്രിധാമാവതു മാധവോ മാം
ദോഷേ ഹൃഷീകേശ ഉതാർദ്ധരാത്രേ
നിശീഥ ഏകോ//വതു പദ്മനാഭഃ
ശ്രീവത്സധാമാപരരാത്ര ഈശഃ
പ്രത്യൂഷ ഈശോ//സിധരോ ജനാർദ്ദനഃ
ദാമോദരോ//വ്യാദനുസന്ധ്യം പ്രഭാതേ
വിശ്വേശ്വരോ ഭഗവാൻ കാലമൂർത്തിഃ
ചക്രം യുഗാന്താനലതിഗ്മനേമി
ഭ്രമത് സമന്താദ് ഭഗവത് പ്രയുക്തം
ദന്ദഗ്ദ്ധി ദന്ദഗ്ദ്ധ്യരിസൈന്യമാശു
കക്ഷം യഥാ വാതസഖോ ഹുതാശഃ
ഗദേ//ശനി സ്പർശനവിസ്ഫുലിംഗേ

നിഷ്ഷിണ്ഡി നിഷ്ഷിണ്ഡ്യജിതപ്രിയാസി

കൂഷ്മാണ്ഡ വൈനായക യക്ഷരക്ഷോ

ഭൂതഗ്രഹാംശ്ചൂർണ്ണയ ചൂർണ്ണയാരീൻ

ത്വം യാതുധാനപ്രമഥ പ്രേതമാതൃ

പിശാച വിപ്രഗ്രഹഘോരദൃഷ്ടീൻ

ദരേന്ദ്രവിദ്രാവയ കൃഷ്ണപൂരിതോ

ഭീമസ്വനോ//രേർ ഹൃദയാനി കമ്പയൻ

ത്വം തിഗ്മധാരാസിവരാരിസൈന്യ-

മീശപ്രയുക്തോ മമ ഛിന്ധി ഛിന്ധി

ചക്ഷൂംഷി ചർമ്മഞ്ഛതചന്ദ്രഛാദയ

ദ്വിഷാഘോനാഹര പാപചക്ഷുഷാം.

യന്നോ ഭയം ഗ്രഹേഭ്യോ//ഭൂത്
കേതുഭ്യോ നൃഭ്യ ഏവ ച

സരീസൃപേഭ്യോ ദംഷ്ട്രിഭ്യോ ഭൂതോഭ്യോ//ംഹോഭ്യ ഏവ വാ

സർവ്വാണ്യേതാനി ഭഗവന്നാമ
രൂപാസ്ത്ര കീർത്തനാത്

പ്രയാന്തു സംക്ഷയം സദ്യോ
യേനഃ ശ്രേയഃ പ്രതീപകാ

ഗരുഡോ ഭഗവാൻ സ്തോത്രസ്തോഭശ്ഛന്ദോമയഃ പ്രഭുഃ

രക്ഷത്വശേഷകൃശ്ച്രേഭ്യോ
വിഷ്വക്സേനഃ സ്വ നാമഭിഃ

സർവ്വാപദ്ഭ്യോ ഹരേർനാമ രൂപയാനായുധാനി നഃ

ബുദ്ധിന്ദ്രിയ മനഃ പ്രാണാൻ
പാന്തു പാർഷദ ഭൂഷണഃ

യഥാഹി ഭഗവാനേവ വസ്തുതഃ
സദസച്ച യത്

സത്യനാനേന നഃ സർവ്വേ യാന്തു നാശമുപദ്രവഃ

യഥൈകാത്മ്യാനുഭാവാനാം
വികൽപരഹിതഃ സ്വയം

ഭൂഷണായുധ ലിംഗാഖ്യാ
ധത്തേ ശക്തീഃ സ്വമായയാഃ

തേനൈവ സത്യമാനേന
സർവ്വജ്ഞോ ഭഗവാൻ ഹരിഃ

പാതു സർവ്വൈഃ സ്വരൂപൈർനഃ
സദാ സർവ്വത്ര സർവ്വഗഃ

വിദിക്ഷു ദിക്ഷൂർദ്ധ്വമധഃ സമന്താദ്

അന്തർ ബഹിർ ഭഗവാൻ നാരസിംഹഃ

പ്രഹാപയൻ ലോകഭയം സ്വനേന

സ്വതേജസാ ഗ്രസ്ത സമസ്തതേജാഃ

മഘവന്നിദമാഖ്യാനം വർമ്മ നാരായണാത്മകം

ഫലഭാഗം

വിജേഷ്യസ്യഞ്ജസാ യേന ദംശിതോ//സുരയൂഥപാൻ.

ഏതദ്ധാരയമാണസ്തു യം
യം പശ്യതി ചക്ഷുഷാ

പദാ വാ സംസ്പൃശേദ് സദ്യഃ
സാധ്വസാദ് സ വിമുച്യതേ

ന കുതശ്ചിദ് ഭയം തസ്യ
വിദ്യാം ധാരയതേ ഭവേത്

രാജദസ്യുഗ്രഹാദിഭ്യോ
വ്യാഘ്രാദിഭ്യശ്ച കർഹിചിത്.

ഇമാം വിദ്യാം പുരാ കശ്ചിത്
കൗശികോ ധാരയൻ ദ്വിജഃ

യോഗധാരണയാ സ്വാംഗം
ജഹൗ സ മുരധന്വനി.

തസ്യോപരി വിമാനേന
ഗന്ധർവഃ പതിരേകദാ

യയൗ ചിത്രരഥഃ സ്ത്രീഭിർ
വൃതോ യത്ര ദ്വിജക്ഷയഃ

ഗഗനന്നപതത് സദ്യഃ സ
വിമാനോ ഹ്യവാക് ശിരാഃ

സബാലഖില്യ വചനാദ
സ്ഥിന്യാദായ വിസ്മിതഃ

പ്രാസ്യ പ്രാചീസരസ്വത്യാം
സ്നാത്വാ ധാമ സ്വമന്വഗാത്

യ ഇദം ശൃണുയാദ് കാലേ
യോ ധാരയതി ചാദൃതഃ

തം നമസ്യന്തി ഭൂതാനി
മുച്യതേ സർവ്വതോ ഭയാത്.

ഏതാം വിദ്യാമധിഗതോ
വിശ്വരൂപാച്ഛതക്രതുഃ

ത്രൈലോക്യലക്ഷ്മീം ബുഭുജേ
വിനിർജ്ജിത്യ മൃധേ//സുരാൻ.

സാരം:

ഐശ്വര്യം തുടങ്ങിയ ആറുഗുണങ്ങളുമുള്ള ഭഗവാനെ, ഏവർക്കും ധ്യാനിക്കാൻ പറ്റിയ വിദ്യ,തേജസ്, തപസ്, എന്നിവ സ്വരൂപവുമായിട്ടുള്ള പരമാത്മാവിനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടുവേണം ഈ മന്ത്രം ജപിക്കുവാൻ. ഗരുഡന്റെ പുറത്തു പാദപത്മങ്ങൾ അർപ്പിച്ചവനും, അഷ്ടൈശ്വര്യങ്ങളോടുകൂടിയവനും എട്ടുകൈകളുള്ളവനും, ശംഖം, ചക്രം,പരിച, വാൾ, ഗദ,അമ്പ്, വില്ല്, പാശം എന്നീ ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചവനുമായ ഹരി സർവ്വഥാ എന്നെ രക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ.

ജലത്തിൽ വരുണപാശരൂപികളായ ജലജീവികളിൽനിന്നും മത്സ്യരൂപിയായ ഭഗവാൻ രക്ഷിക്കുമാറാകണം.കരയിൽ മായകൊണ്ട് വടുരൂപം ധരിച്ച വാമനമൂർത്തി രക്ഷിക്കണം. ആകാശത്തിൽ, സർവ്വലോകങ്ങളും നിറഞ്ഞ ത്രിവിക്രമനാവണം എനിക്കു രക്ഷ. അസുരനാശകനും, ഗർജ്ജനമാത്രം കൊണ്ട് അസുരവനിതകളുടെ ഗർഭം ഛിദ്രിപ്പിക്കുന്നവനുമായ

നരസിംഹമൂർത്തി വനത്തിലും, യുദ്ധക്കളത്തിലും രക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ.

യജ്ഞസ്വരൂപനെന്നു സ്തുതിക്കപ്പെട്ടവനും, തേറ്റയുടെ മുകളിൽ ഭൂമിയെ ഉദ്ധരിച്ചവനുമായ വരാഹമൂർത്തി എന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ എന്നെ രക്ഷിക്കട്ടെ. ഗിരിപ്രദേശങ്ങളിൽ പരശുരാമനും, വിദേശവാസത്തിനിടയിൽ ലക്ഷ്മണസമേതനായ ശ്രീരാമനും രക്ഷിക്കട്ടെ.

ദുർമ്മന്ത്രപ്രയോഗം, വീഴ്ചകൾ ഇവയിൽ നിന്നും നാരായണമൂർത്തിയും അഹങ്കാരത്തിൽ നിന്നും നരനും രക്ഷിക്കണേ. യോഗാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ തെറ്റുപറ്റാതെ ദത്താത്രേയയോഗിയും കർമ്മബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നും മുക്തനാകുവാൻ മുഗ്ഗുണങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന കപിലഭഗവാനും സഹായിക്കണമേ.

കാമവിഭ്രമങ്ങളിൽ നിന്നും ഋഷി സനൽകുമാരനും, ബഹുമാന്യരെ അവഹേളിച്ചുപോയാ ലുണ്ടാകാവുന്ന പാപങ്ങളിൽ നിന്നും ഹയഗ്രീവമൂർത്തിയും രക്ഷിക്കട്ടെ. ദേവർഷിയായ നാരദൻ ആരാധനയിലെ തെറ്റുകളിൽ നിന്നും കൂർമ്മമൂർത്തി നരകാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുമാറാകണം.

പത്ഥ്യമല്ലാത്തവകളിൽ നിന്നും ഭഗവാൻ ധന്വന്തരിയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ച ഋഷഭയോഗീശ്വരൻ മായാവിഭ്രമങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കട്ടെ. ബലഭദ്രസ്വാമി ജനദ്രോഹങ്ങളിൽ നിന്നും ആദിശേഷൻ ഘോരസർപ്പങ്ങളിൽ നിന്നും കാക്കട്ടെ. അജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും ഭഗവാൻ വേദവ്യാസനും, നാസ്തികത്വത്തിൽനിന്നു ശ്രീബുദ്ധനും, കലിദോഷങ്ങളിൽ നിന്നു കൽക്കി ഭഗവാനും പാലിക്കട്ടെ.

ഉദയവേളയിൽ ഗദാധാരിയായ കേശവനും,പ്രഭാതത്തിൽ വേണുവെടുത്ത ഗോവിന്ദനും, പൂർവാഹ്നത്തിൽ ശക്തിധാരിയായ നാരായണനും, മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ ചക്രപാണിയായ വിഷ്ണുവും, അപരാഹ്നത്തിൽ ചാപധാരിയായ മധുസൂദനനും, സായംകാലത്തു മാധവനും, സന്ധ്യമുതൽ അർദ്ധരാത്രിയോളവും ഹൃഷീകേശനായ പത്മനാഭനും കാത്തുകൊള്ളണമേ. ശ്രീവത്സധാരി ഭഗവാൻ അർദ്ധരാത്രിക്കും, ഖഡ്ഗപാണിയായ ജനാർദ്ദനൻ വെളുപ്പാൻ കാലത്തും, പ്രഭാതസന്ധ്യക്കു ദാമോദരനും പാലിക്കട്ടെ. കാലസ്വരൂപിയായ വിശ്വേശ്വരൻ എല്ലാ സന്ധ്യകളിലും എന്നെ രക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ.

പ്രളയാഗ്നി ചേർന്നതുപോലുള്ള നേമി ചേർന്ന സുദർശനം ശത്രുശക്തിയെ, തീ ഉണങ്ങിയ ഇലകളെയെന്നപോലെ അതിവേഗം നശിപ്പിക്കുന്നു. വജ്രായുധം പോലെ തീപ്പൊരിയുതിർക്കുന്ന ഗദ ദുഷ്ടദേവതകളിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കും. ഘോരദുഷ്ട മൂർത്തികളെയെല്ലം പാഞ്ചജന്യത്തിന്റെ നാദം ഭയപ്പെടുത്തിയോടിക്കും.

ശത്രുനാശം വരുത്താൻ ഭഗവാന്റെ കയ്യിലെ വാളിനും, ശത്രുദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും പാപദൃഷ്ടികളിൽ നിന്നും മറയ്ക്കുവാൻ പരിചയ്ക്കും കഴിയും. ഞങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന വിവിധ ശല്യങ്ങളെല്ലാം അങ്ങയുടെ രൂപം, നാമം, ശസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയെ കീർത്തിക്കുമ്പോൾ നശിക്കട്ടെ.

സ്തോത്രാദികളാൽ സ്തുതിക്കപ്പെടുന്ന ഭഗവാൻ ഗരുഡനും വിഷ്വക്സേനനും സർവ്വ ആപത്തുകളിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കട്ടെ. ഞങ്ങളുടെ ബുദ്ധി, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ മനസ്സ്, പ്രാണങ്ങൾ ഇവയെ ഭഗവാന്റെ നാമം സ്വരൂപം, വാഹനങ്ങൾ, ആയുധങ്ങൾ, പാർഷദമുഖ്യന്മാർ മുതലായവർ രക്ഷിക്കട്ടെ.

സത്തും അസത്തുമായ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ അവിടുന്നു തന്നെയാണ് എന്നതു സത്യമായിരിക്കേ ഭഗവാൻ തന്നെ എല്ലാ ഉപദ്രവങ്ങളേയും ദൂരീകരിക്കട്ടെ.

ഫലഭാഗം

ഇതുകൊണ്ട് ശത്രുക്കളെ അനായാസം ജയിക്കാം. ഈ കവചം ധരിച്ചവൻ നോക്കുകയും സ്പർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ പോലും രക്ഷ നേടും. ഇതു ധരിക്കുന്നവന് യാതൊന്നിൽ നിന്നും ഭയമുണ്ടാവുകയില്ല.

ഉദാഹരണം

പണ്ട് കൗശികഗോത്രജനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഈ കവചം ധരിച്ച് ഒരു മരുഭൂമിയിൽ പോവുകയും അവിടെ വച്ച് യോഗപ്രഭാവം കൊണ്ട് ശരീരമുപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടൊരിക്കൽ ആ സ്ഥലത്തിനു മുകളിലൂടെ ഗന്ധർവപതിയായ ചിത്രരഥൻ വിമാനത്തിൽ പോയി. വിമാനം തലകീഴായി താഴെ വീണു. ബാലഖില്യന്മാരെന്ന മുനിമാർ ഉപദേശിച്ചതനുസരിച്ച് അയാൾ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ പ്രാചീസരസ്വതിയിലൊഴുക്കിയതിനു ശേഷമാണ് മടങ്ങിപ്പോയത്.

ഭയമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഇതു കേൾക്കുകയും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ജപിക്കുകയും ചെയ്താൽ സർവ്വ ഭയങ്ങളും നശിക്കും. സർവ്വ ജീവികളും അയാളെ ആദരിക്കും. വിശ്വരൂപനിൽ നിന്നും നാരായണകവചം ഗ്രഹിച്ച ഇന്ദ്രൻ അസുരന്മാരെ ജയിച്ചു, മൂന്നു ലോകത്തിലേയും ഐശ്വര്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു.

നാരായണകവചം

എ. പി. സുകുമാർ

അഭയമരുളുന്ന കാരുണ്യവാരിധി
വിഘ്നനിവാരകനാം ശ്രീഹരി
രക്ഷയേകുന്നു നാരായണൻ
ഭക്തിയേകും ധ്യാനകവചം
പാഹിമാം പാഹിമാം പാഹി
ദേവപാദാരവിന്ദമേ പാഹി

വെള്ളത്തിൽ മത്സ്യാവതാരം,
പിന്നെ ഭൂമിയിൽ വാമനദേവൻ
വായുവിലാകാശരൂപം,
കാട്ടിലോ നരസിംഹഭാവം
പാതയിലെന്നും വരാഹം,
മാമലയിലെല്ലാം ശ്രീരാമൻ
ഹിംസ തീണ്ടാതെ നാരായണൻ
പാഹിമാം പാഹിമാം പാഹി
ദേവപാദാരവിന്ദമേ പാഹി

അഹങ്കാരദോഷത്തിൽ നരനായ്,
യോഗമാർഗ്ഗം കാക്കാൻ ദക്ഷനായ്
കർമ്മപാശത്തിൽ കപിലൻ,
ആസക്തിവേളയിൽകുമാരൻ
ദേവനിന്ദയൊഴിക്കും ഹയഗ്രീവൻ
ഭക്തിസാധനയിൽ ശ്രീനാരദൻ
പാഹിമാം പാഹിമാം പാഹി
ദേവപാദാരവിന്ദമേ പാഹി

നരകത്തിൽ നിന്നും കൂർമ്മം,
ദ്വന്ദഭാവത്തിൽ നിന്നും വൃഷഭൻ
ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ ബലരാമൻ,
സർപ്പങ്ങളിൽ നിന്നു ശേഷൻ
മതനിന്ദയിൽ നിന്നു ശ്രീബുദ്ധൻ,
കലിമലങ്ങളിൽ നിന്നു കൽക്കി
പാഹിമാം പാഹിമാം പാഹി
ദേവപാദാരവിന്ദമേ പാഹി

അർക്കോദയത്തിൽ നാരായണൻ,
പ്രഭാതവേളയിൽ കേശവനും
ഉച്ചനേരത്തോ ചക്രപാണി,
അപരാഹ്നത്തിൽ മധുസൂദനൻ
പാഹിമാം പാഹിമാം പാഹി
ദേവപാദാരവിന്ദമേ പാഹി

സന്ധ്യാനേരത്തു മാധവനായ്,
ആദ്യയാമത്തിൽ ഹൃഷീകേശനായ്
രണ്ടാം യാമത്തിൽ ശ്രീപദ്മനാഭൻ,
നാലാം യാമത്തിൽ ശ്രീവത്സൻ
അന്ത്യയാമത്തിലോ നീ ജനാർദ്ദനൻ,
പ്രാതഃസന്ധ്യയിൽ ദാമോദരൻ
പുലരിവിടരുമ്പോൾ വിശ്വേശ്വരൻ
പാഹിമാം പാഹിമാം പാഹി
ദേവപാദാരവിന്ദമേ പാഹി

ശത്രുസംഹാരകം ചക്രവും ഗദയും
ദിവ്യഹുങ്കാരത്തിൽ ദുർദ്ദേവതാജയം
വാൾമുനത്തലയിൽ ശത്രുവിനാശനം
ആ ദിവ്യനാമം പാപഭയാപഹം
പാഹിമാം പാഹിമാം പാഹി
ദേവപാദാരവിന്ദമേ പാഹി

സ്വാതിതിരുനാളും ഭാരതീയ സംഗീതവും - ഒരു ചർച്ച

എൻ.ആർ.പിള്ള (രാജു-വിളാവത്ത്)

ഭാരതീയസംഗീതം ആദിയിൽ ഒന്നായിരുന്നോ അതോ ഇന്നുകാണുന്നപോലെ ഔത്തരാഹമെന്നും(ഹിന്ദുസ്ഥാനി), ദാക്ഷിണാത്യമെന്നും(കർണ്ണാടക) രണ്ട് പ്രത്യേക പഥങ്ങളിലൂടെയാണോ പ്രചരിച്ചിരുന്നതെന്നും സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കാൻ രേഖകൾ കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഭാരതീയസംഗീതം ഒന്നായിരുന്നുവെന്നും ക്രി.പി. 12-13-ാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടിയാണ് രണ്ടു പദ്ധതികളായി വേർതിരിയാൻ തുടങ്ങിയതെന്നുമാണ് ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. പാർസിസംഗീതവും പേർഷ്യൻ സംഗീതവും അറബി ഉർദ്ദു തുടങ്ങിയ ഭാഷകളും കലർന്ന് ഉത്തരേന്ത്യയിൽ സംഗീതം പുതുവസ്ത്രമണിഞ്ഞ് ഹിന്ദുസ്ഥാനിസംഗീതമായതുപോലെ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലും സംഗീതം പല പരിവർത്തനങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരു വത്യസ്ഥ പഥത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് കർണ്ണാടകസംഗീതവുമുണ്ടായി എന്ന് സാമാന്യമായി അനുമാനിയ്ക്കാം.

'വാഗ്ഗേയകാരപഞ്ചകം' അതാണ് കർണ്ണാടകസംഗീത നഭസ്സിലെ അഞ്ച് ഉത്തമവാഗ്ഗേയകാരന്മാരായിരുന്ന പുരന്ദരദാസൻ, ത്യാഗരാജൻ, ദീക്ഷിതർ, ശ്യാമശാസ്ത്രി, സ്വാതിതിരുനാൾ എന്നിവർക്ക് പൊതുവെ പറയേണ്ട വിശേഷപദം. ഇവരിൽ ആദ്യത്തേതായ പുരന്ദരദാസൻ ക്രി.പി. പതിനാറാം ശതകത്തിൽ കർണ്ണാടക ദേശത്ത് ജീവിച്ചിരുന്ന് കന്നടയിൽ അനേകം ഗാനങ്ങൾ നിർമിച്ച് 'കർണ്ണാടകസംഗീത പിതാമഹൻ' എന്ന ബിരുദനാമത്താൽ അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയാണ്. മറ്റുനാലുപേർ സമകാലീനന്മാരും ക്രി.പി. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിലുമായി ജീവിച്ചിരുന്നവരുമാണ്. ആദ്യത്തെ മൂന്നു പേർ സംഗീതത്രിമൂർത്തികൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നവരും തഞ്ചാവൂർ ജില്ലയിൽ ജനിച്ച് അവിടം പ്രവർത്തനകേന്ദ്രമാക്കിയവരുമാണ്. അവസാനത്തെ വ്യക്തിയായ 'സ്വാതിതിരുനാൾ'തിരുവിതാംകൂർ ഭരിച്ചിരുന്ന രാജാവും. അദ്ദേഹത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഈ ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുന്നത്.

സ്വാതിതിരുനാൾ മഹരാജാവിനെക്കുറിച്ചെഴുതുമ്പോൾ വേണാടിന്റെ ചരിത്രപാശ്ചാത്തലം കൂടിഉൾക്കൊള്ളിച്ചാലെ എഴുതുന്നവന്റെ ഉദ്യമം പൂർത്തിയാകുകയുള്ളൂ. ഞാനൊരു ചരിത്രാന്വേഷിയല്ലാത്തതിനാൽ പ്രസ്തുത സംരംഭം അർത്ഥശൂന്യമായേക്കാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അതിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും ചെറിയൊരു പരാമർശം ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. വേണാട്ടിൽ ഭരണം നടത്തിയിട്ടുള്ള ഭൂരിപക്ഷം രാജാക്കന്മാരും കലാപോക്ഷണം ചെയ്തുപോന്നവരാണ്. പലനാട്ടുരാജ്യങ്ങളേയും വെട്ടിപ്പിടിച്ച് വേണാട്ടിൽ ചേർത്ത് തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം വിപുലീകരിച്ച 'വീരമാർത്തണ്ടവർമ്മ'യുടെ കാലം മുതൽ വിവിധ കലകളേയും, കലാകാരന്മാരേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കുകയെന്നത് ഭരണച്ചുമതലയുടെ ഭാഗമെന്നോണം അവർ വിശ്വസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ തുടർന്ന് രാജ്യം ഭരിച്ച കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മ ഒരു സംസ്കൃത പണ്ഡിതനും, മറ്റനേകം ഭാഷകളിൽ പരിചയം ആർജ്ജിച്ചിരുന്ന വ്യക്തിയുമായിരുന്നു. സർവലക്ഷണങ്ങളും ഒത്തിണങ്ങിയ ആറാട്ടകഥകളും, നരകാസുരവധം ആട്ടകഥയുടെ പ്രഥമ ഭാഗവും ഇദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, സംഗീതത്തിലും നാട്യത്തിലും അവിടുന്നുനേടിയിരുന്ന അവഗാഹത്തെ തെളിയിക്കുവാൻ പോന്നതാണ് അദ്ദേഹം രചിച്ച 'ബാലരാമഭാരതം' എന്ന

വിശിഷ്ട നാട്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം. രാജ്യഭാരം വഹിക്കാനിടവരാത്ത അശ്വതിതിരുനാളും ഈ അവസരത്തിൽ വിലയിരുത്തപ്പെടേണ്ട മുഖ്യ വ്യക്തികളിൽ ഒരാളാണ്.

എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ എല്ലവരെക്കാളും കൂടുതൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജവംശത്തിൽ നമുക്ക് സകലവിധത്തിലും സമാരാധ്യനായവ്യക്തി 'ഗർഭശ്രീമാൻ' എന്ന വിശേഷനാമത്താൽ പ്രകീർത്തിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവാണ്. മുഖവുരയെന്നോണം തിരുവിതാംകൂർ രാജവംശചരിത്രത്തെ ഇത്രയും ചുരുക്കി പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ കഥാപുരുഷന്റെ ജീവിത ചരിത്രത്തിലേക്ക് കടക്കുകയാണ്.

കാർത്തികതിരുനാളിന്റെ രാജവാഴ്ചകാലത്ത് അതായത് 1789-ൽ കോലത്തുനാട്ടിൽനിന്നും തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക് ദത്തെടുത്ത ഭണിതിരുനാൾ റാണിയുടെ മൂത്തമകൾ ഗൗരിലക്ഷ്മീഭായിയുടെയും ചങ്ങനാശ്ശേരി രാജരാജവർമ്മ കൊയിത്തമ്പുരാന്റേയും രണ്ടാമത്തെ സന്താനമായി 1813 ഏപ്രിൽ 16-ന് ജനിച്ചരാജകുമാരനാണ് സ്വാതിതിരുനാൾ. ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടെ 'ഓമനത്തിങ്കൾ കിടാവോ' എന്ന താരാട്ട് ഈ രാജകുമാരന്റെ പിറവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്ന് പ്രബലമായൊരു വിശ്വാസം നിലവിലുണ്ട്.രുക്മിണിഭായി ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരിയും, ഉത്രം തിരുനാൾ ഇളയ സഃഒദരനുമായിരുന്നു. 1811-ാം മാണ്ടുമുതൽ രാജ്യം ഭരിയ്ക്കാൻ പുരുഷ പ്രജകളില്ലാതിരുന്നതിനാൽ റാണി ഗൗരീലക്ഷ്മിഭായിയായിരുന്നു രാജ്യഭാരം നിർവഹിച്ചിരുന്നത്. 1815-ൽ പ്രസവാലസ്യത്തെതുടർന്ന് അവർ മൃതിയടഞ്ഞപ്പോൾ അവ്വരുടെ ഇളയ സഹോദരി ഗൗരിപാർവതീഭായി രാജ്യഭാരവും, കുട്ടികളുടെ സംരക്ഷണ ചുമതലയും ഏറ്റെടുത്തു.

ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അസ്സാമാന്യബുദ്ധിവൈഭവം പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ രാജകുമാരന് കിട്ടിയ വിദ്യാഭ്യാസവും അതിനോടു യോജിച്ചു പോകുവാൻ തക്കതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ന്യദൃശസിദ്ധികളേയും, പ്രതിഭാവിലാസത്തേയും വേണ്ടവഴിക്ക് തിരിക്കുന്നതിന് നാനാശാസ്ത്രവിശാരദനായ പിതാവും, ചിറ്റമ്മയും എന്നുവേണ്ട അവരുടെ ഉപദേഷ്ടാക്കളും കൂടിയാലോചിച്ച് ബഹുഭാഷാ പഠനം കുമാരന് അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. അക്കാലത്തെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതരിൽ അഗ്രേസരനായിരുന്ന ഹരിപ്പാട് കൊച്ചുപിള്ള വാരിയർ കുമാരനെ തർക്കം, വ്യാകരണം, അലങ്കാരം, കാവ്യനാടകാദികൾ തുടങ്ങിയവ പഠിപ്പിച്ചു. കുറഞ്ഞകാലത്തിനുള്ളിൽ സംസ്കൃതം അനായാസേന കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.മലയാളം, തെലുങ്ക്, തമിഴ്, കർണ്ണാടകം, മറാഠി, ഹിന്ദി, ആംഗലേയം (ഇംഗ്ലിഷ്), അറബി, ഉർദ്ദു മുതലായ ഭ്ഹഷകളിൽ അദ്ദേഹം പാണ്ഡിത്യം നേടിയിരുന്നു. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ സമകാലികനെന്ന് വിശ്വസിയ്ക്കപ്പെടുന്ന അജ്ഞാതനാമാവായ ഒരു കവി രചിച്ച 'രാമവർമ്മ വിജയചമ്പു' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'അഷ്ടാദശഭാഷാസുകവനം ച കരോതിയ' എന്ന ശ്ലോകാർദ്ധത്തിൽ സ്വാതിതിരുനാളിന് പതിനെട്ടു ഭാഷകളിൽ കവനം ചെയ്യാൻ സാധിച്ചിരുന്നുവെന്ന് കാണുന്നുണ്ട്. കാവ്യം പൂർണ്ണമായി കിട്ടിയിട്ടില്ല.

സ്വതവേബുദ്ധിമാനായിരുന്ന കുമാരന് വേണ്ടവിദ്യാഭ്യാസം തക്കസമയത്ത് ലഭിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു വിജ്ഞാന ഭണ്ഡാരമായിമാറി. ജനിച്ചവർഷം ആഗസ്റ്റ് മാസം 29-ാം തിയതി നാലുമാസം പ്രായമായിരിയ്ക്കേ കുമാരൻ രാജാവായി പ്രഖ്യാപിക്കപെട്ടു. ഭാഷകൾ പഠിക്കുന്നതിനു പുറമെ വിവിധ കലാഭിരുചിയും ബല്യത്തിലെ കുമാരൻ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്ലിഷ് അദ്ധ്യാപകനായി തഞ്ചാവൂരിൽ നിന്നുവരുത്തപ്പെട്ട ശേഷപണ്ഡിതർ സുബ്ബരായർ ഇംഗ്ലിഷിനു പുറമെ അദ്ദേഹത്ത്തിന്റെ മാതൃഭാഷയായ മറാത്തിയും, കർണ്ണാടക സംഗീതത്തിന്റേയും ഹിന്ദുസ്ഥാനിസംഗീതത്തിന്റെയും ബാലപാഠങ്ങൾ കുമാരനെ പഠിപ്പിച്ചു. സ്വരബിത്ത് എന്ന ഉത്തരേന്ത്യൻ വാദ്യോപകരണവും ഇദ്ദേഹം കുമാരനെ പഠിപ്പിഹ്ചതായിക്കാണുന്നു. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ ഗുരുക്കന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ തഞ്ചാവൂരിൽ നിന്നും വന്ന മഹാരാഷ്ട്ര ബ്രാഹ്മണനൻ മേരുസ്വാമി എന്ന ഹരികഥാകലാക്ഷേപകനായിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തിലെ കലാകാരന്മാരിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ശബളം കൊടുത്തിരുന്നത് ഇദ്ദേഹത്തിനായിരുന്നു. ഹരികഥയിലും, ഹിന്ദുസ്ഥാനിസംഗീതത്തിലും ഉന്നതസ്ഥാനം സ്വാതിതിരുനാളിന് കരതലമായത് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണം മുഖേനയാണ്. മേരുസ്വാമിയെ സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരും ഒരു കുലഗുരുവായി ആരാധിച്ചു പോന്നിരുന്നു.

മേൽസൂചിപ്പിച്ചവയ്ക്കുപുറമേ ഭരതനാട്യവും, വീണ മുതലായ വാദ്യോപകരണങ്ങളും സ്വാതിതിരുനാൾ അഭ്യസിച്ചിരുന്നു. കൗമാരമാകും മുമ്പ് പലകലകളും ഭാഷകളും പഠിച്ച് കുശാഗ്രബുദ്ധിമാനായിരിയ്ക്കേ, 16-മത്തെ വയസിൽ (1829-ൽ) സ്വാതിതിരുനാൾ സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഭരണവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്വന്തമായൊരു ശൈലി കെട്ടിയുറപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവവിശേഷതകളിൽ മുന്നിട്ടു നിന്നിരുന്നത് അഭിപ്രായദാർഢ്യമായിരുന്നു. താൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതെന്തും ഒരണുപോലും തെറ്റാതെ നടക്കണമെന്ന ദൃഢനിശ്ചയം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതിന് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി അനേകം സംഭവങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഒന്നുമാത്രംചുരുക്കിവിവരിക്കാം. സോമയാഗം കഴിച്ച് സോമയാജിയാകുന്നവർക്ക് തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബത്തിൽനിന്ന് വർഷംതോറും ഓരോപണക്കിഴി 'തിരുബലി' തുടങ്ങിയ അടിയന്തിരങ്ങളിൽ കൊടുത്തുവരാറുണ്ട്. അങ്ങിനെ അവകാശം പറ്റിവരുന്നവർ ആരെങ്കിലും മരിച്ചാൽ ആ വിവരം രാജാവിനെ ആദ്യം അറിയിക്കുന്ന ആളുടെകുടുംബത്തേയ്ക്ക് മരിച്ചവ്യക്തിയ്ക്കവകാശപ്പെട്ട കിഴികൂടെ പതിച്ചുകൊടുക്കുക പതിവാണ്. വീഴില്ലം പറയുകയെന്ന ഈ പ്രക്രിയക്ക് സമയം നോക്കേണ്ടതില്ല. ഒരിക്കൽ ഒരുനമ്പൂതിരി മരിച്ചവിവരം അറിയിക്കാൻ രണ്ടുപേർ ഒപ്പം യാത്രയായി. ഒരേസമയം രണ്ടുവള്ളങ്ങളിൽ അവർ മറുകരയെത്തി. അപ്പോൾ ഒരാൾ ചാടിയിറങ്ങി മറ്റേവള്ളം പിടിച്ച് വെള്ളത്തിലേക്ക് തള്ളിവിട്ടിട്ട് ഓടി നാടുവാണിരുന്ന റാണിയെക്കണ്ട് കാര്യംസാധിച്ചു. മറ്റേനമ്പൂതിരി വിഷണ്ണനായി കൊട്ടാരമുറ്റത്തെത്തിയപ്പോൾ സമപ്രായക്കാരായ മറ്റുണ്ണികളോടൊപ്പം കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രാജകുമാരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷാദകാരണം ആരാഞ്ഞു. നമ്പൂരി കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഉണർത്തിച്ചപ്പോൾ, ആട്ടെ, കാര്യങ്ങൾക്കൊക്കെ പരിഹാരമുണ്ടാക്കാം, പോയി കുളിയും തേവാരവുമൊക്കെ കഴിച്ചുവരു, എന്ന് കൽപനയുണ്ടായി.രാജകുമാരൻ വിവരം പകടശാലയിലേക്ക് (സെക്രട്ടറിയേറ്റ്) എഴുതി അറിയിച്ചപ്പോൾ ചിറ്റമ്മ വിഷമത്തിലായി. അവർ അതിനുമുമ്പ് താനം അറ്റേനമ്പൂതിരിയുടെ പേരിൽ പതിച്ചിരുന്നതുകോണ്ട് തിരുത്താൻ പറ്റാത്ത നിലവന്നു. അവർ കുമാരനെ വിളിപ്പിച്ച് ദീർഘമായി ചർച്ചചെയ്യെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. അവസാനം കുമാരൻ കൽപിക്കുന്നതെന്തും എനിയ്ക്ക് സമ്മതമാണെന്ന് അറിയിച്ചു. കുമാരന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഇപ്പോൾ ഒരാളുടെ പേരിലുള്ളത് രണ്ടുപേർക്കുമായി ഒന്നുപകുതിവീതം പതിച്ച് കൊടുക്കുകയും ഒരാളുടെ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പകുതി കൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നയാളുടെ പേരിൽ അക്കാമെന്നും നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.

മുൻഗാമികളായിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാരെയെല്ലാം വെല്ലുവാൻ പോന്ന പല പരിഷ്കാരങ്ങളും അദ്ദേഹം രാജ്യത്ത് നടപ്പിലാക്കി. നീതിശാസ്ത്രവിശാരദനായ തിരുവള്ളൂർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'തിരുക്കുറൽ'എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരുത്തമരാജാവിനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട മഹിമകളെന്തെല്ലാമെന്ന് വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക.

'രാഷ്ട്രവും സൈന്യവും, കോശം മിത്രവും സവിചനുമ്
കോട്ടയുമുള്ളോനത്രെ മന്നനെന്നറിയേണം.
ധീരത,ദാനം,ജ്ഞാന,മുത്സാഹമിവനാലും
ചേരണം തെറ്റാതെകണ്ടുർവരാപാലന്മാരിൽ
ജാഗ്രത, വിദ്യാദാനം പൗരുഷമെന്നീമൂന്നും
യോഗ്യരാം നൃപാലന്മാർക്കെപ്പോഴുമുണ്ടാകേണം.'
(തർജ്ജിമ : വെണ്ണിക്കുളം).

സ്വാതിതിരുനാളിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മേൽവിവരിച്ച സകലയോഗ്യതകൾക്കും പുറമെ കവിത്വം, സംഗീതനൃത്യാതികളിൽ പരിജ്ഞാനം, വിദ്വജന പ്രോത്സാഹന വ്യഗ്രത തുടങ്ങിയവകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജമഹിമ ദ്വിഗുണീഭവിക്കുകകൂടിചെയ്യുന്നുണ്ട്.

രജ്യഭരണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം മന്ത്രിമാരേയും മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും മറ്റും ഏൽപിച്ച് കൊട്ടാരത്തിലെ സുഖാനുഭൂതിയിൽ മുങ്ങി ജീവിതം നയിച്ചുപോന്നിരുന്ന ഭാരതത്തിലെ ഇതര നാട്ടു ഭരണാധികാരികളെ പിൻതുടരാൻ സ്വാതിതിരുന്നാളിന്റെ വിശിഷ്ട വ്യക്തിത്വം അനുവദിച്ചില്ല. ദൈനംദിന ഭരണ കാര്യങ്ങൾ അതാതുദിവസങ്ങളിൽ താൻ തന്നെ വേണ്ടപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമായി കൂടിയാലോചിച്ച് നടപടികൾ

എടുക്കുകയെന്ന നയം മുഖ്യമായി അദ്ദേഹം നടപ്പിൽവരുത്തി. ഓരോരോകര്യങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകംപ്രത്യേകം സമയവും സ്ഥലവും നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചു. കണ്ടെഴുത്ത് (ലാന്റ് സർവെ), പാശ്ചാത്യ ചികിത്സാ സമ്പ്രദായം മുതലായവ നടപ്പിൽവരുത്തുക; റോട്ടുകൾ, പാലങ്ങൾ, അണക്കെട്ടുകൾ എന്നിവനിർമിയ്ക്കുക; ക്ഷീരവികസനം, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കുക; വാണിജ്യാഭിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി സ്വീകരിച്ച പുതിയനയം; അനാചാരങ്ങൾ, അഴിമതികൾ തുടങ്ങിയവ നിർത്തലാക്കുക; ആദ്യത്തെ പബ്ലിക് ലൈബ്രറി സ്ഥാപിയ്ക്കുക; തെന്നിന്ത്യയിലെ പ്രഥമ നക്ഷത്രകേന്ദ്രം സ്ഥാപിയ്ക്കുക മുതലായവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്തെ നേട്ടങ്ങളിൽ ചിലതാണ്. ജനങ്ങളുടെ താൽപര്യത്തിനു നിരക്കുന്ന ഭരണം നടപ്പിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെനിന്ന് പ്രവർത്തിച്ചവർ നിരവധിയാണ്. ചിറ്റമ്മയും പിതാവും കൂടാതെ അവരിൽ പ്രധാനികളായചിലരെ മാത്രം പ്രസ്താവിയ്ക്കാം. ഒന്നാമതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുനാഥനും പിന്നീട്തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനുമായിത്തീർന്ന സുബ്ബരായരെയാണ് പരാമർശിക്കേണ്ടത്. പലവിശിഷ്ടവ്യക്തിത്വങ്ങളും കരഗത മായിരുന്ന രായർ രാജാവിന്റെ വിശ്വസ്ഥ ഉപദേഷ്ടാവയിരുന്നു. നീതിന്യായനിർവഹണം ഫലപ്രാപ്തിയിൽ വരുത്തുന്നതിനുള്ള കോടതിസംവിധാനം ആവശ്യമായിവന്നതുകൊണ്ട് ആവിഷയത്തിൽ വിദഗ്ധനായിരുന്ന കണ്ടർമേനോനെ വരുത്തി സാധരണക്കാർക്ക് നീതിലഭിക്കുന്നതിന് ചെറുകിടകോടതികളും; വിവിധ ആവശ്യങ്ങൾക്കുപകരിക്കും പ്രകാരമുള്ള 'നിയമ സംഹിത' രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും ഏർപ്പാടുചെയ്തു. അതിലേക്കായി മേനോന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരുസമിതി നിയമിക്കുകയും ആ സമിതി താമസിയാതെ ഒരു സംഹിതക്ക് രൂപം നൽകുകയും ചെയ്തു. മൂന്നാമതായി പറയേണ്ടത് ശങ്കരനാഥജ്യോത്സ്യരെയാണ്. ഇദ്ദേഹം അഖിലഭാരത പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ചിരുന്ന ഒരുവ്യക്തിമാത്രമല്ലാ, പഞ്ചാബിലെ മഹാരാജാ രഞ്ജിത്സിങ്ങിന്റെ(1789-1858) വിശ്വസ്ഥമന്ത്രിയുമായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെ തിരുവനന്തപുരത്തുവരുത്തി സ്വാതിതിരുനാൾ പലസ്ഥാനമാനങ്ങളും നൽകി ആദരിച്ചു. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ 16 കൊല്ലത്തെ രാജ്യഭരണം കൊണ്ട് ആധുനിക കേരലത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങൾ അനവധിയാണ്. കലാപോഷണത്തിന് സ്വാതിതിരുനാൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള സംഭാവനകളെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുകയെന്നതാണ് നമ്മുടെ മുഖ്യ ഉദ്ദേശം. മുപ്പത്തിനാലുകൊല്ലത്തെ ജീവിതംകൊണ്ട് ഒരുവ്യക്തിക്ക് ഇന്നത്തെ ഇലക്ട്രോണിക്ക് യുഗത്തിൽ പോലും ഒന്നും ചെയ്തുതീർക്കാൻ പറ്റാത്തവിധത്തിലാണ് കാണുന്നത്. ഇന്നത്തെ അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങളും ഒന്നരനൂറ്റാണ്ടു മുമ്പുള്ള പരിതസ്ഥിതികളും തമ്മിൽ തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനകൾ അമാനുഷികം എന്നുതന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടിവരും. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ സർവോന്നതമായിരിക്കുന്ന പ്രതിഭ വാഗ്ഗേയകാരന്റേതാണ്. ഭാരതീയസംഗീതലോകത്ത് നമുക്കിന്ന് ലബ്ധമായിട്ടുള്ളതും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതറ്റുമായ ഗാനങ്ങളുടെ രചയിതാക്കളിൽ നാം കണ്ടുമുട്ടുന്ന ഏറ്റവും പ്രാചീനനായ വാഗ്ഗേയകാരൻ ഗീതഗോവിന്ദകർത്താവയ ജയദേവരാണ്. ക്രി.പി. പന്ത്രണ്ടാം ശതകമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലമെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. അന്നുതൊട്ടവതാരംചെയ്തസകലവാഗ്ഗേയകാരന്മാരും ഒന്നുകിൽ ഹിന്ദുസ്ഥാനി ശൈലിയിൽ അല്ലെങ്കിൽ കർണ്ണാടകശൈലിയിൽ മാത്രം കൃതികൾ രചിച്ചവരാണ്. രണ്ടും ഒരേപോലെ കൈകാര്യം ചെയ്തവർ ആരുംതന്നെയില്ല. രണ്ടുപദ്ധതികളിലും ഒരേപോലെ സഞ്ചരിച്ച് അവയ്ക്ക് അനർഘങ്ങളായ സംഭാവനകൾ നൽകിയ ഏകവ്യക്തി സ്വാതിതിരുനാളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് ഔത്തരാഹസംഗീതവും ദാക്ഷിണാത്യസംഗീതവും തിരുവിതാംകൂറിൽ അഹമഹമികയാ സമ്മേളിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. കർണ്ണാടകസംഗീതം, സോപാനസംഗീതം, ഹിന്ദുസ്ഥാനിസംഗീതം, ഭരതനാട്യം, കഥക്, മയിലാട്ടം, തുള്ളൽ, മോഹിനിയാട്ടം, ഹരികഥകലാക്ഷേപം, ചിത്രമെഴുത്ത് തുടങ്ങിയ എല്ലാ കലകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പോഷണത്തിന് വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിസ്മൃതിയിലാണ്ടുപോയിതുടങ്ങിയ മോഹിനിയാട്ടത്തെ പരിഷ്കരിച്ച് ഉന്നതകലാരൂപമാക്കിമാറ്റിയത് അദ്ദേഹമാണ്.

ഭാരതീയസംഗീതത്തിന് സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ച് അടുത്തതായി ചിന്തിയ്ക്കാം. ആദ്യമായി ഉത്തരേന്ത്യൻ സമ്പ്രദായത്തെയെടുക്കാം. ഹിന്ദിയുടെ ഒരു പ്രാചീനരൂപമായ 'വ്രജഭാഷ'യിലാണ് അദ്ദേഹം കൃതികൾ രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ പേർഷ്യൻ, അറബി, സംസ്കൃതം മുതലായഭാഷകൾ ചേർന്ന് ഒരു പ്രത്യേക ശൈലിയിൽ പ്രചരിച്ചുവന്ന ഭാഷയാണ് 'ദക്ക്ഖിനി' ഹൈദരാബാദ് കേന്ദ്രമാക്കിപ്രചരിച്ചുവന്ന 'ദക്ക്ഖിനി' ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിലെ മിക്ക മുസ്ലീം കുടുംബങ്ങളിലേയും സംഭാഷണ ഭാഷകൂടിയാണ്. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ ഹിന്ദുസ്ഥാനികൃതികളിൽ ഈ ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. കൃതികളെല്ലാം സ്തോത്ര രൂപത്തിലുള്ളവയാണ്. ഹിന്ദുസ്ഥാനി സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള മിയ്ക്ക വകഭേദങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ കാണാം. ധ്രുപദ്, ഠപ്പ, ഖ്യാൽ,

ഭജൻ, തരാന മുതലായ ഗാനരൂപങ്ങളിലായി 38 ഗാനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഗായകന്റെ ഗാനപാടവത്തെ വിലയിരുത്തുന്നത് ധ്രുപദ്, ഖ്യാൽ എന്നിവപാടുന്നതിലുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ്. സ്വാതിതിരുനാൾ കൃതികളിൽ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നത് 'ഖ്യാൽ' എന്ന ഗാനരൂപങ്ങളാണ്. 15 എണ്ണം ഈ ഇനത്തിൽപ്പെടുന്നു. അടുത്തസ്ഥാനം പത്തോളം വരുന്ന 'ധ്രുപതി'നാകുന്നു. ഭജൻ ഒൻപതും, ഠപ്പ മൂന്നും, തരാന ഒന്നും ഇവകളിൽക്കാണാം.

ഖ്യാൽ എന്നഗാനരൂപം പണ്ഡിതന്മാർക്കും പാമരന്മാർക്കും ഒന്നുപോലെ ആസ്വദിക്കാനുതകുംവിധം സാഹിത്യത്തിനുംകൂടിസ്ഥാനം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള രചനകളാണ്. താനത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുകയും, ശീഘ്രഗതിയിലുള്ള രാഗച്ഛായാവിഷ്കരണവും ഇതിലെ മുഖ്യഘടകങ്ങളാണ്. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ രചനകൾ മിക്കതും പാട്ടുകാർക്കും നർത്തകർക്കും ഒരുപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുന്നവയായതുകോണ്ട് അവകളിൽ 'ജതി'കൾ അഥവാ 'ബോല്യ'കൾ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകാണാം. യമൻകല്യാൺ രാഗത്തിലും ചൗതാളത്തിലുമുള്ള 'ആജ്ഞ ആയേ ശ്യാം' എന്ന ഖ്യാലിൽ,

'ആജ്ഞ ആയേ ശ്യാമമോഹൻ
രാസ മണ്ഡല ലേഖനേ!!
ബാംസൂരീ കീ ധുൻ മേലാഗേ തന തനന നതോം തതോം!
ബാജേ താല മൃദംഗ് കീ ധുൻ ധൃകുട തകിട തക ധൃ കുട ത തോം!!
നാച് രഹേ ഗോരി താന ധൈയാ ധൈത് ധൈ തൈ തകരി തോം!
ബാജേ പായല് ച്ഛാംച്ഛന നനന ഝനന നനന തനന തോം!!
താന ഗാവോം തകദീം തദി ധിരകത തക തോം
ന ധോം വീം തകിട!
തകധീം ന കിടതക ധീം തകിട തക തക ത ധോം!!
എന്നും, 'നാച്ചേ രഘുനാഥ് രംഗ്' എന്ന ധന്യാസി കൃതിയിൽ,

ഝനക ഝനക് കനക തോം തതാരി തന തനാരി!
ധൃകിട ധൃകിട ധാ ധിലംകമധുര ധുൻ ബജാവേ!!
ഥിരക ഥിരക ധൈ ധൈദീം, തഥീം ത തകഥ ധൈ!
ധൃകിട ധീം ധൃകിട ധീം തധീം ന താന സുർ മിലാവേ!!

എന്നും നൃത്യോപയോഗത്തിനുതകുന്ന 'ബോല്യ'കൾ കാണാം.

ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഗാനരൂപം 'ധ്രുപദ്' ആകുന്നു.'ഹോറി' എന്നതും ഒരുതരം ധ്രുപദ് തന്നെയാണ്. പതിനാല് മാത്രകളുള്ള 'ധമാർ' താളം മാത്രം ഇതിലുപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് 'ധമാർ' എന്നുതന്നെ ഇതിനെ പറഞ്ഞുവരുന്നു. കർണ്ണാടകസംഗീതത്തിലെ കൃതിക്ക് തുല്യമാണ് ധ്രുപദ്. സ്ഥായി, അന്തരാ, സഞ്ചാരി, ആഭോഗ് എന്നീ നാലംഗങ്ങളായി തിരിച്ച് ആലാപനം മുഖ്യമായി നിർവഹിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിന് പറയത്തക്ക പ്രാധാന്യമില്ല. ധ്രുപദ് പാടുന്നതിൽ പ്രാഗത്ഭ്യം സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞാലെ ഒരു യോഗ്യനായ ഹിന്ദുസ്ഥാനിഗായകനായിത്തീരുകയുള്ളൂ എന്നു പറഞ്ഞാൽ തെറ്റില്ല. സ്വാതിതിരുനാൾ രചിച്ച പത്ത് ധ്രുപദ്കളും ലളിതമായ ഭാഷയിൽ വിരചിതമാണ്. പാടിക്കേൾക്കാൻ വളരെ രസമുള്ളവയുമാണ്. സോഹനി, ദീപ്, ബീഭാസ്, മല്ലാർ, മണിരംഗ്, യമൻ, സാരംഗ്, ഹിന്ദോൾ, ആഠാണ, ശ്യാം എന്നീ രാഗങ്ങൾ കോർത്തിണക്കി ഒരുരാഗമാല അദ്ദേഹം രചിക്കുകയുണ്ടായി. കാണുക. ഇതും ധ്രൂപദ് ഇനത്തിൽ പെട്ടതാണ്.

'സോഹനി സ്വരൂപ കാന്ത
മുഖ് തേജ് ദീപ് ചന്ദ-ചൽ ചാൽ നട് ബീഭാസ്
ശ്രീമല്ലാർ മന് മേം!! മണിരംഗ് ഗുണ മൂൽ പാൻ
യമൻ സോരസൂ കാൻഹഡോ

സ്വരൂപ് ലാഗേ സാരംഗ് മന് മേം!!
ഗുജഗീ ഹിന്ദോൾ ഝൂൽ - ജീമ്നേ ആഠണ ചൗസ്
തേരേമ് ഹീ സ്വരൂപ് ശ്യാം - പദ്മനാഭ് തൻ മേം!!

'കാനഡ' രാഗത്തിലുള്ള 'ദേവൻ കേ പതി ഇന്ദ്ര' വളരെ പ്രചാരമുള്ളതാണ്.

ദേവൻ കേ പതി ഇന്ദ്ര-
താരാ കേ പതി ചന്ദ്ര
വിദ്യാ കേ പതി ശ്രീഗണേശ് ദു:ഖ് ഭാരഹാരി!!
രാഗ്പതി കാനഡ, ബാജൻ കേ പതി ബീൻ (വീണ)
ഋതുപതി ഹായ് വസന്ത് രതിസുഖകാരി!!
മുനിജനപതി വ്യാസ്, പഞ്ചീപതി ഹംസ് ഹായ്
നരപതി രാമ് അപധബിഹാരി!!
ഗിരിപതി ഹിമാചൽ, ഭൂതൻ കേ പതി മഹേശ്
തീൻ ലോക് പതി ശ്രീപത്മനാഭ് ഗിരിധാരി!!.

സാധാരണക്കാർക്ക് മനസിലാക്കാവുന്ന ലളിതമായ ഭാഷയിലാണ് മേലുദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഗാനങ്ങൾ രചിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് കാണാൻ വിഷമമില്ല. സ്വാതിതിരുനാൾ ഒൻപത് 'ഭജൻ' രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടവയെല്ലാം പ്രചാരം നേടിയവയാണ്. സ്വരൂപം കാണിക്കാൻ ഒരെണ്ണം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.
ബജത ബധാ ഈ നഗരീരഘുരായി
സരജ്ജു തീരബിഗാരി രതിപതികേസമച്ചായി
ജനക സുതാ കേ സഹായി - പത്മനാഭ് മാരോ ശരണ-
ചരണ തു മാരോ - ഫണിവര കേ പരശായി.
(രാഗം : ഗൗരി-ആദി).

ജാവളിക്കു സമാനമാണ് 'ഠപ്പാ' എന്ന ഗാനരൂപം. അബ് തോ ബൈരാഗിൻ - ഖമാജ്; ആ ജി മേം തോ - പൂർവി; ഗോറി മത്മാരോ - ഝിംഝോടി തുടങ്ങിയ മൂന്നെണ്ണം സ്വാതിതിരുനാളിന്റേതായിട്ടുണ്ട്.

ശുദ്ധനൃത്തത്തിനുപയോഗിക്കത്തക്കവണ്ണം ജതികൾ രാഗതാളാദികളോട് ഇണക്കിനിർമ്മിക്കുന്ന ഗാനവിഭാഗമാണ് 'തില്ലാന'(കർണ്ണാടകം) അഥവാ 'തരാന(ഹിദുസ്ഥാനി) എന്നത്. ധനാശ്രീരാഗത്തിൽ സ്വാതിതിരുനാൾ രചിച്ച ഹിദുസ്ഥാനി തരാന (ഗീധു നടി കുട) വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ ഹിന്ദുസ്ഥാനി ഗാനങ്ങൾക്ക് ഉത്തരേന്ത്യൻ ഗായകരുടെയിടയിലും പ്രചാരം വന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് നമുക്കാനന്ദമുളവാക്കുന്ന സംഗതിയാണ്. സൂർദാസ്. മീരാഭായ്, തുക്കാരാം, സ്വാമിഹരിദാസ് മുതലായ ഹിന്ദി സാഹിത്യശിരോമണികളുടെ ഗാനങ്ങൾക്കൊപ്പം നിൽക്കാൻ കെൽപ്പുറ്റവയാണ് സ്വാതിയുടെ ഹിന്ദിഗാനങ്ങൾ എന്ന് സമ്മതിച്ചേ പറ്റൂ.

കർണ്ണാടകസംഗീത പദ്ധതിയിൽ പല്ലവി, അനുപല്ലവി, ചരണങ്ങൾ എന്നീ വിഭജനത്തോടുകൂടിയുള്ള കൃതികളുടെ ആവിർഭാവം പുരന്ദരദാസാന്റെ കാലത്തോടടുത്തായിരിക്കണം. ചില ആധുനീക സംഗീത ശാസ്ത്രകാരന്മാർ കൃതിയും കീർത്തനവും രണ്ടാണെന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ ചിലനിയമങ്ങളൊക്കെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. അവയൊന്നും അത്രകാര്യമാക്കേണ്ടതില്ല. പ്രയോഗസാദ്ധ്യത അവക്കില്ലെന്നതുതന്നെ മുഖ്യകാരണം. പുരന്ദരദാസന്റെ കാലം മുതൽക്ക് ആയിരമായിരം രചനകൾ ഓരോരെ വിഭാഗത്തിലായി കർണ്ണാടകസംഗീതത്തിന് പല വാഗ്ഗേയകാരന്മാരിൽ നിന്നും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവരിലാരുംതന്നെ എല്ലാഗാനരൂപങ്ങളുമുൾക്കൊള്ളുന്ന കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടില്ല. താനവർണ്ണം, ചൗക്കവർണ്ണം, ജാവളി, സ്വരജതി, കീർത്തനം, പദം, തില്ലാന എന്നീ രൂപഭേദങ്ങളിലെല്ലാം ഈടുറ്റ സംഭാവനകൾ നൽകിയവരിൽ ഒരു പരമോന്നത പദവിയെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന

വ്യക്തിയാണ് സ്വാത്ഗിതിരുനാൾ.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികന്മാരായിരുന്ന ദാക്ഷിണഭാരതത്തിലെ പല പ്രഗത്ഭസംഗീതജ്ഞരും, ഭരതശാസ്ത്രകാരന്മാരും, വിദ്വൽമണികളും തിരുവനന്തപുരം കൊട്ടാരത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. ഷട്കാല ഗോവിന്ദമാരാർ, ഇരയിമ്മൻ തമ്പി, മേരുസ്വാമി, വടിവേലുസഹോദരന്മാർ, പരമേശ്വര ഭാഗവതർ, കന്നയ്യ ഭാഗവതർ, ക്ഷീരാബ്ധിശാസ്ത്രി എന്നിവർ അക്കൂട്ടത്തിലെ ചിലരാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള മഹാന്മാരുമായുണ്ടായ നിത്യസമ്പർക്കം നിമിത്തം സ്വാതിതിരുനാളിന് ലഭിച്ച നേട്ടങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. അവയെ സമുചിതമാംവണ്ണം വിനിയോഗിക്കുകയും, തൽഫലമായി അദ്ദേഹം വിശിഷ്ടങ്ങളായ നാനൂറോളം കീർത്തനങ്ങൾ രചിച്ച് പാടി കുലദേവതയായ ശ്രീ പത്മനാഭന് അർപ്പിച്ചതാണ് കർണ്ണാടകസംഗീതലോകത്തിന് കിട്ടിയിട്ടുള്ള സ്വാതിതിരുനാൾ കീർത്തനങ്ങൾ.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനയായി ദാക്ഷിണാത്യ സംഗീത ശാഖക്ക് കിട്ടിയിട്ടുള്ളതിൽ 200 കീർത്തനങ്ങൾ; 65 പദങ്ങൾ, 23 വർണ്ണങ്ങൾ; 6 തില്ലാനകൾ; 6 സ്വരജതികൾ; രണ്ടു ജാവളികൾ എന്നിവ മുഖ്യങ്ങളാണ്. ബാക്കിയുള്ളവയെല്ലാം കാവ്യങ്ങളിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നവയാണ്. 'വർണ്ണാന്തം വാഗ്ഗേയകാരത്വം'. വർണ്ണങ്ങൾ രചിക്കാനുള്ള കഴിവാണ് ഒരുത്തമ വാഗ്ഗേയകാരന്റെ മുഖ്യ ലക്ഷണം. വർണ്ണരചയിതാവെന്ന നിലയിൽ സ്വാതി സംഗീതലോകത്ത് അദ്വിതീയനാണ്. വർണ്ണങ്ങൾ താനവർണ്ണമെന്നും ചൗക്കവർണ്ണമെന്നും രണ്ടുവിധമുണ്ട്. താനവർണ്ണം കച്ചേരികൾ തുടങ്ങുമ്പോൾ പാടേണ്ടവയും പല്ലവി, അനുപല്ലവി, ചരണങ്ങൾ എന്നിവകളിൽ മാത്രം സാഹിത്യം ഉൾക്കൊണ്ടതും മദ്ധ്യകാലത്തിൽ ആലപിക്കേണ്ടതുമാണ്. സ്വാതിതിരുനാൾ രണ്ട് താനവർണ്ണങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. തെലുങ്കിലുള്ള പ്രസ്തുത വർണ്ണങ്ങൾ സംഗീതലോകത്ത് നല്ല പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചവയാണ്. 'സരസീജനാഭ' (കാംബോജി), 'ചലമേല' (ശങ്കരാഭരണം) എന്നിവയാണത്. ചൗക്കവർണ്ണത്തിന് പദവർണ്ണമെന്നും പേരുണ്ട്. എല്ലാ ഭാഗങ്ങൾക്കും സാഹിത്യമുണ്ടായിരിക്കും. വിളംബിതകാലത്തിൽ ആലപിക്കേണ്ടതും അഭിനയസാദ്ധ്യത വളരെയുള്ളതുകൊണ്ടും ഇവയെ നാട്യത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു. സ്വാതിതിരുനാൾ ഇരുപത്തിയൊന്നു പദവർണ്ണങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഇന്ദുമുഖി നിശമയ എന്നഴൽ നീ ശമയ' എന്ന ഒരു മണിപ്രവാളവർണ്ണമൊഴിച്ചാൽ ശേഷിച്ചതെല്ലാം സംസ്കൃതത്തിലാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമികളായ വർണ്ണരചയിതാക്കളിലാരും സംസ്കൃതത്തിൽ വർൻണങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടില്ല. തെലുങ്കിൽ മാത്രമേ വർണ്ണരചനകൾ ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാകുകയുള്ളൂ എന്നൊരു മിഥ്യാബോധമാണിതിന് കാരണമെന്നുതോന്നുന്നു. എതായാലും ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവർക്കൊരു മാർഗ്ഗദർശിയായിരുന്നു. ശങ്കരാഭരണരാഗത്തിലും അടതാളത്തിലും രചിച്ച 'ഇന്ദുമുഖി' തന്നെ സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ വർണ്ണരചനയിലുള്ള അപാരസിദ്ധിയെ തെളിയിക്കാൻ ഉദാഹരണമായി താഴെ ചേർക്കുന്നു. പ്രസ്തുത കൃതി മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിന്റെ മുതൽക്കൂട്ടുകൂടിയാണ്.

പ: ഇന്ദുമുഖി നിശമയ എന്നഴൽ നീ ശമയ.

അ.പ. സുന്ദരാംഗനായിടും ശ്രീ പത്മനാഭൻ
താനെന്നിഹ വന്നു പുണരുൻ നു. (ഇന്ദു...)

ചി.സ്വ: സാരസവദനേ സരസനോടയേ നീ കഥയ-
സാസുമശരാസനജനിതവിഷമരാഗ-
തിവിഗളിതധൃതികഥാഹമിഹ ബഹു ശോചാമി
രുതമപി കിമപി പരഭൃതശുകനികര-
സരളമധുപകലിതമിഹ ഹി തരസാ,
രുജ്ജമുപാകലയതേ ഹേ കമനി.

ച്: അന്യനില്ല മേ ശരണം.

മേൽക്കാണിച്ച വർണ്ണം ആറുഖണ്ഡങ്ങളായിട്ടാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചരണം കഴിഞ്ഞ് സ്വരങ്ങൾ അനുബന്ധം

എന്ന രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങൾ കൂടിയുള്ളതിനുപുറമേ സ്വരത്തെ നാലായിവിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗാനാലങ്കാര പ്രയോഗത്തിൽ സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ അടുത്തുനിൽക്കാൻ പോലും പറ്റിയ ഗാനരചയിതാക്കൾ വിരളമാണ്. പാടിക്കേൾക്കുമ്പോൾ ഗാനങ്ങൾക്ക് ഉജ്ജ്വലതയും മാധുര്യവും കൂടുതൽ തോന്നുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് അലങ്കാരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളത്. മുഹന, പ്രാസം, അന്ത്യപ്രാസം എന്നീശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾ മാതു (സാഹിത്യം)വിനെ ആശ്രയിച്ചും, ഗമകം, സംഗതി, ചിട്ടസ്വരം, സ്വരസാഹിത്യം, ചൊൽക്കെട്ട്, മധ്യകാലം, സ്വരാക്ഷരം എന്നിവ ധാതു(സ്വരങ്ങൾ)വിനേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു, മുദ്രയും അലങ്കാരംതന്നെയാണ്. മുകളിൽക്കാണിച്ചവയിൽ 'സംഗതി' എന്ന അലങ്കാരമൊഴിച്ച് ബാക്കിയെല്ലാം സ്വാതിതിരുനാൾ കൃതികളിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാസപ്രയോഗവും സ്വരാക്ഷരപ്രയോഗവുമില്ലാത്ത ഒരു വർണ്ണമ്പോലും സ്വാതിതിരുനാളിന്റേതായിട്ടില്ല. ഉദാഹരിച്ച പദവർണ്ണത്തിൽ നൂറ്റിരണ്ടോളം സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഈ പ്രയോഗം കാണാം. ധാതുവിലെ സ്വരവും മാതുവിലെ അക്ഷരവും ഒന്നിച്ച് ഒരേസ്ഥാനത്ത് വരുന്നതിനെയാണ് സ്വരാക്ഷരമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ പദവർണ്ണങ്ങളിൽ കാണുന്ന മറ്റൊരുസവിശേഷത പൂർവാംഗത്തേയും ഉത്തരാംഗത്തേയും യോജിപ്പിക്കുന്ന അനുബന്ധമെന്ന അംശമാണ്. പ്രാചീനസംഗീതാചാര്യന്മാരെ പിന്തുടർന്നാണ് അനുബന്ധം അദ്ദേഹം കൃതികളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. സുപ്രസിദ്ധമായ 'വീരിബോണി' വർണ്ണം ഉദാഹരണം. സാധാരണഗതിയിൽ സംഗീതജ്ഞർ പ്രസ്തുത ഭാഗത്തെ അവഗണിക്കുകയാണ് പതിവ്. തൽഫലമായി അവയ്ക്ക് നിലനിൽപ്പില്ലാതെ പോയി എന്നു മാത്രമല്ല ശ്രോതാക്കൾക്ക് അവയുടെ ഗുണാംശത്തെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള അവസരവും നഷ്ടപ്പെട്ടു.

സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ ഇരുനൂറിൽപ്പരം കീർത്തനങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ളതിൽ 'പത്മനാഭ' പദമോ അതിന്റെ പര്യായങ്ങളോ മുദ്രയായി സ്വീകരിച്ചിരിക്ക്കുന്നു. മുദ്രയില്ലാത്തവയും കൂട്ടത്തിൽ ചിലതുണ്ട്. ഇഷ്ടദേവതയുടെ മഹാത്മ്യത്തെ പാടിപ്പുകഴ്ത്താൻ വേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം മുഖ്യമായും കൃതികൾ രചിച്ചത്. ശ്രീപത്മനാഭനെക്കൂടാതെ ഗണപതി, ശിവൻ, സരസ്വതി, പാർവതി, ഹനുമാൻ, കുമാരൻ മുതലായ ദേവീദേവന്മാരെയും പ്രകീർത്തിച്ച് അദ്ദേഹം പാടിയിട്ടുണ്ട്.
തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തെ ദേവന്മാരാണ് കീർത്തനത്തിന് ഏറിയകൂറും വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. കൂട്ടത്തിൽ ഗുരുവായൂരപ്പനെപ്പറ്റി 'പാഹി പങ്കജനയന പാവന മൂർത്തേ' എന്നൊരു കൃതിയും കാണാം. തുടർച്ചയായൊരു കഥാഖ്യാനം സ്വാതികൃതികളിൽ ദൃശ്യമാണ്. ദശാവതാരകഥ, രാമായണകഥ, കൃഷ്ണാവതാരകഥ, ഭാഗവതകഥ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ചിലകൃതികളിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഘനരാഗങ്ങളിലും, രക്തിരാഗങ്ങളിലും, അപൂർവരാഗങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഗാനരചന നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മറ്റുവാഗ്ഗേയകാരന്മാരെപ്പോലെ സ്വാതിതിരുനാളും രണ്ട് കൃതിസമുച്ചയങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രഹ്ലാദചരിതപ്രോക്തമായ നവവിധഭക്തിമാർഗ്ഗങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന 'നവരത്ന മാലികാ' കീർത്തനങ്ങൾ, ഭക്തിയുടെ ഒമ്പതു വകഭേദങ്ങളെ ഭൈരവി, കേദാരഗൗളം, നീലാംബരി, തോടി, ബിലഹരി, ബേഗഡ, ആഹിരി, മുഖാരി, നാഥനാമക്രിയ എന്നീരാഗത്താൽ വിരചിതമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽവച്ച് ഏറ്റവും മഹത്വ പൂർണ്ണമെന്ന് പറയാവുന്ന ഈ കൃതികൾ സംഗീതപരമായും സാഹിത്യപരമായും വളരെ ഉന്നതനിലവാരം പുലർത്തുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ജനപ്രീതി നേടിയിട്ടുള്ളതും രചയിതാവിന്റെ കാലംതൊട്ട് ഇന്നുവരെ മുടങ്ങാതെ നവരാത്രിഉത്സവത്തോടനുബന്ധിച്ച് പാടിവരുന്നതുമായ കീർത്തനസമുച്ചയം നവരാത്രികീർത്തനങ്ങളാണ്. എല്ലാകീർത്തനങ്ങളും മനോഹരമാണെങ്കിലും അവസാനത്തേതായ 'പാഹി പർവത നന്ദിനി' എന്ന ആരഭിരാഗ കീർത്തനം കേൾക്കുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്ന സുഖം പറഞ്ഞറിയിയ്ക്കാൻ പ്രയാസം തന്നെ.

മറ്റെല്ലാഗാനരൂപങ്ങളേക്കാളും കൂടുതൽ ശ്രോതാക്കൾ കേട്ടിരിക്കാനിടയുള്ളത് കീർത്തനങ്ങളാണല്ലോ. പ്രഗത്ഭരായ എല്ലാവാഗ്ഗേയകാരുടേയും കൃതികൾ കേട്ടുപരിചയിച്ച ഒരു ശ്രോതാവിന്, അദ്ദേഹം കേട്ടിട്ടുള്ള മിക്കകൃതികളും ഉന്നതനിലവാരം പുലർത്തുന്നതാണെന്ന് തോന്നാറുണ്ടെങ്കിലും, വത്യസ്ഥരചയിതാക്കളുടെ ഒന്നോരണ്ടോ കൃതികൾ വീതമെങ്കിലും ഏറ്റവും ഉത്തമവും ശ്രോതാവിന്റെ ഇഷ്ടഗാനവുമായി ഭവിയ്ക്കാറുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരനുഭവസ്ഥന് സ്വാതിതിരുനാൾ രചിച്ച 'മാ മവാ സദാജനനീ മഹിഷാസുരസൂദനീ' എന്ന 'കാനഡ' രാഗകൃതി മഹനീയമായിത്തോന്നാതിരിക്കയില്ല. 'കാനഡ' രാഗങ്ങളുടെ രാജാവാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ

ഗാനം പക്വതവന്ന ഗായകർ ആലപിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ ശ്രോതാക്കൾക്ക് ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ പരമാർത്ഥം ബോദ്ധ്യമാകും. വർണ്ണങ്ങളിലെന്നപോലെ ഗാനാലങ്കാരങ്ങൾ കൃതികളിലും സുലഭമായി സ്വാതിതിരുനാൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുഹന, പ്രാസം, അന്ത്യപ്രാസം എന്നിവയാണ് കൃതികളിലെ മുഖ്യാലങ്കാരങ്ങൾ. പ്രാസവും അന്ത്യപ്രാസവും നമുക്ക് സുപരിചിതമാണ്. മുഹനയെന്ന് സംകൃതത്തിൽ പറയുന്നതിനെ ഭാഷയിൽ ആദ്യപ്രാസം എന്ന് വിശേഷിപിക്കാം. ഒരുപാദത്തിലെ പൂർവ ഭാഗം തുടങ്ങുന്നത് ഏതക്ഷരത്തിലാണോ ആ അക്ഷരംതന്നെയോ അതിന്റെ അനുരൂപമായ മറ്റക്ഷരങ്ങളൊ ഉപയോഗിച്ച് ഉത്തര ഭാഗം തുടങ്ങുന്നതിനെ മുഹന (മോണ) എന്ന് പറയുന്നു.

ഉത്തമങ്ങളായ പല രാഗമാലികകളുടേയും കർത്താവണ് സ്വാതിതിരുനാൾ. രാമായണ സാരസംഗ്രഹകൃതിയാണ് 'ഭാവയാമിരഘുരാമം'. സാവേരിരാഗത്തിൽ സ്വാതിതിരുനാൾ രചിച്ച പ്രസ്തുത ഗാനം രാഗമാലികയാക്കിയത് സെമ്മങ്കുടി ശ്രീനിവാസയ്യരാണ്. സ്വാതിതിരുനാൾ തന്നെ രാഗമാലികയായി രചിച്ച 'കമലജാസ്യഹൃതനിക' മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ പത്തവതാരങ്ങളെ ഓരോരാഗങ്ങളിലായി ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'പന്നഗേന്ദ്രശയന' എന്ന രാഗമാലികയും പ്രസിദ്ധമാണ്. പലരാഗമാലികാ ശ്ലോകങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നൃത്തത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തെ മുന്നിർത്തിയാണ് പദങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. മോഹിനിയാട്ടമെന്ന നൃത്തകലയെ ഉദ്ദേശിച്ചു രചിച്ചവയാണ് സ്വാതിയുടെ അറുപത്തഞ്ചോളം വരുന്ന പദസമൂഹം. മണിപ്രവാളം 50, സംകൃതം 11, തെലുങ്ക് 3, കന്നട 1. തെലുങ്കിൽ രണ്ടു ജാവളികൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'മുഹനപ്രാസാന്ത്യപ്രാസവ്യവസ്ഥ' എന്നൊരു ശാസ്ത്രകൃതിയും സ്വാതിതിരുനാൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംഗീതശാസ്ത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അപാരപാണ്ഡിത്യത്തിന് ദൃഷ്ടാന്തമായി ഈ പ്രബന്ധം നിലകൊള്ളുന്നു. സ്വാതിതിരുനാൾ സംഗീതശാഖക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ള സംഭാവനയുടെ ഒരംശം മാത്രമെ മുകളിൽ പരാമർശിച്ച്കിട്ടുള്ളു.

സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ സാഹിത്യകൃതികളും സംഗീതപരമായി മേന്മപുലർത്തുന്നവയാകകോണ്ട് അവകളേയും ഹ്രസ്വമായൊന്നു പരാമർശിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കീർത്തനങ്ങളിലെന്നപോലെ സാഹിത്യകൃതികളിലേയും പ്രമേയം ഈശ്വരസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനുതകും വിധമുള്ള സ്തുതിതന്നെയാണ്. അതിനുകോട്ടം തട്ടത്തക്കതായ ലക്ഷ്യം വച്ചുകൊണ്ടൊരു സാഹിത്യസൃഷ്ടിയും അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടില്ല. ഭക്തിമഞ്ജരി, ശ്രീപത്മനാഭശതകം, സ്യാനന്ദൂരപൂരവർണന, അജാമിളോപാഖ്യാനം, ഉത്സവപ്രബന്ധം, കുചേലോപാഖ്യാനം, അന്യാപദേശശതകാവതാരണിക എന്നിവയാണ് സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിന് സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ മുഖ്യസംഭാവന. മേൽപ്പത്തൂരിന്റെ നാരായണീയത്തോട് കിടപിടിച്ചു നിൽക്കാൻ പോന്ന ഒരു സ്തോത്രകാവ്യമാണ് ഭക്തിമഞ്ജരി. മഞ്ജരിയിൽ ആയിരത്തൊന്നു
ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പത്തുശതങ്ങളിലായി ഭക്തിയുടെ മഹാത്മ്യം അനുഭവങ്ങളിൽക്കൂടി, ഭകതവത്സലനായ ഭഗവാന്റെ കാരുണ്യാതിരേകം, കേശാദിപാദവർണ്ണ, ഭക്തിയുടെ നവവിധ വകഭേദങ്ങൾ; ഭാഗവതാദി പുരാണങ്ങളിലെ കഥകളും ഉപകഥകളും വിശദമായി ഇതിൽ ആഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പലമഞ്ജരി പദ്യങ്ങൾക്കും നാരായണീയപദ്യങ്ങളുമായി ആശയസാമ്യമുണ്ടെങ്കിലും ആവിഷ്കരണ വിഷയത്തിൽ ഒരു പുതുമ പ്രദർശിപ്പിക്കാത്ത പദ്യങ്ങൾ വിരളമാണ്. ചിലപദ്യങ്ങളിലെ ഭക്തിഭാവം നാരായണീയ പദ്യങ്ങളെ അതിശയിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ശ്രീപത്മനാഭശതകവും കുലദേവതയെ സ്തുതിക്കുന്നവതന്നെയാണ്.

തിരുവനന്തപുരത്തെ വാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു ചമ്പൂകാവ്യമാണ് 'സ്യാനന്ദൂരപൂരവർണ്ണന'. ബാലക്രീഡ, പ്രത്യക്ഷദർശനം, കേശാദിപാദസ്തുതി, ക്ഷേത്രവർണ്ണന, തീർത്ഥമാഹാത്മ്യം, ഉത്സവപ്രശംസ, മൃഗയാവർണ്ണം, അഭിഷേകയാത്ര, തീർത്ഥാഭിഷേകം, ലക്ഷദീപം എന്നിങ്ങനെ പത്ത് ഭാഗങ്ങൾ 'സ്തബകം' (പൂങ്കുല) എന്നപേരിൽ ഇതിൽ ഉൽക്കൊള്ളുന്നു. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ മിക്കകൃതികളിലും സ്വനാമം ചേർത്തുകാണാറില്ലെങ്കിലും, ഈ കാവ്യത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു:

'സ്വാതീജാതേന ചൂഡാദ്ദൃത സരസീജനാ-
ഭാംഘ്ര്യീയുഗ്മേന ലക്ഷ്മീ
രാജ്ഞീപുത്രേണ, വഞ്ചീശ്വരകുലജനുഷാ
രാമവർമ്മാദിധേന
ഭക്ത്യുദ്രേകേണ ശശ്വദ്ഗുരുവരകൃപയാ
നിർമ്മിതം ചമ്പൂകാവ്യം
സ്യാന്ദൂരേശ്വരസ്യ പ്രമിതമുപനൃതാ
ശം സദാലം നിദധ്യാത്.'

അവസാനപാദം കലിവാക്യമാണെന്നും, അതുപ്രകാരം മനോഹരമായ ഈ ചമ്പൂകാവ്യം രചിച്ചത് കി.പി. 1838-ൽ ആണെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്.

മേരുസ്വാമിയുടെ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കുള്ള വരവോടുകൂടിയാണ് ഹരികതഥാകാലക്ഷേപം അവിടെ വേരൂന്നാൻ തുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹത്തിനവതരിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി സ്വാതിതിരുനാൾ രചിച്ച രണ്ടുപാഖ്യാനമാണ് അജാമിളോപാഖ്യാനവും കുചേലോപാക്യാനൗം. മഹാരാഷ്ട്ര സമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രചാരമുള്ള സാകി, ദിണ്ഡി, അഭങ്ങ് തുടങ്ങിയ വൃത്തങ്ങളിലാണ് ഇവയിലെഗാനങ്ങളും ശ്ലോകങ്ങളും രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉത്സവപ്രബന്ധം എന്ന മണിപ്രവാള ഗ്രന്ഥം ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിലെ പത്തുദിവസത്തെ ഉത്സവാഘോഷങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്. ആമുഖം, പത്തുദിവസത്തെ ഉത്സവം, ഉപസംഹാരം ഇങ്ങനെ 42 ശ്ലോകങ്ങളും 12 ഗാനങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. ഗാനങ്ങളെല്ലാം രാഗതാളനിബന്ധനയോടുകൂടിയുള്ളവയാണ്. ഇതിലെ പലഗാനങ്ങളും കച്ചേരികളിലും നാറ്റ്യത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നുണ്ട്. നീലകണ്ഠ ദീക്ഷിതരുടെ 'അന്യാപദേശശതകത്തി'ലെ ഓരോശ്ലോകങ്ങൾക്കും ഗദ്യത്തിൽ ഓരോ ആമുഖം സംകൃതത്തിൽ സ്വാതിതിരുനാൾ എഴുതിചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അതാണ് 'അന്യാപദേശശതകാവതരണിക'.

സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ ഉറ്റസുഹൃത്തുക്കളായിരുന്ന തമ്പി, കോയിൽത്തമ്പുരാൻ എന്നിവരോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ പലനിമിഷരഞ്ചനകളും ഉണ്ടാക്കാറുണ്ടായിരുന്നു . അവയിൽ ചിലതെല്ലാം ഐതീഹ്യരൂപേണ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നല്ലശതമാനവും കരഗതമല്ല. മലയാളത്തിന്റെ പരിണാമദശയിൽ രണ്ടു യൂറോപ്യൻ പാതിരിമാർ ഉണ്ടാക്കിയ വിലപ്പെട്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് സ്വാതിതിരുനാൾ ധനസഹായം നൽകി അനുഗ്രഹിക്കുകയുണ്ടായി. പിറ്റ്സിന്റെ മലയാളം വ്യാകരണവും, ബെയ്‌ലിസായിപ്പിന്റെ മലയാള-ഇംഗ്ലിഷ് നിഘണ്ടുവുമാണവ. ഈഗ്രന്ഥങ്ങൾ 1841-46 കാലങ്ങളിലാണ് പുറത്തുവന്നത്.

ഭാരതീയസംഗീതവും അതിനോടനുബന്ധമായിട്ടുള്ള നൃത്തനൃത്യാദികളും നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, സ്വാതിതിരുന്നാളിന്റെ മറ്റെല്ലാനേട്ടങ്ങളും വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുപോയാലും, അദ്ദേഹം സംഗീതത്തിനും നൃത്തത്തിനും നൽകിയിട്ടുള്ള വിലമതിക്കാനാവാത്ത സംഭാവനകൾക്ക് മങ്ങലേൽക്കുകയില്ലെന്ന് ഉറപ്പ്പറയാം. ആധൂനിക കേരളത്തിന്റെ നാനാമുഖനേട്ടങ്ങൾക്ക് അടിത്തറപാകിയവരിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണ് സ്വാതിതിരുനാൾ.

oooooooOOOOOOooooooo.

ഡോംബിവലി,
22.2.08.

Temples in USA.

Chandra Sekharan

As a child I was attracted to our local temple Pazhayakavu that is also known as Meen KuLathi Amman Kaavu in Pallassana where I was born and lived until I was 19years. I have seen many temples in India but I would like to introduce some of the few temples that I have visited and liked most in USA since I came here in 1989 for almost 19 years.

Let me start first with Flushing NY Ganesha temple where we lived close by from 1989-1993. Here is the link to this temple. One can view for more details.
http://www.nyganeshtemple.org/

This temple is special to me since our eldest daughter's marriage was conducted here in 1993.

2. Sri SV temple in Pittsburgh PA. This one is serene and situated atop a small hill in Monroeville PA. Here is the link and one can get more details. We were frequent visitors during 1992-1996 while our youngest daughter was studying at U Pitt. http://www.svtemple.org/temple/index.shtml

3. Shri Meenakshi temple at Pearland TX.
This is another important temple in my life and I like it most. Following is the link to this temple for more details.
http://www.meenakshi.org/index.php

Our youngest daughter's wedding was conducted in this temple in 2000 and I am grateful to Mr. Ramalingam for all his assistance at that time and he continues to be the administrator even today.

4. Siva Vishnu temple Lanham MD near Washington DC. Following is the link to this temple. I visited only thrice this temple but I would recommend everyone to visit. Especially the 18 steps that are open to Ayyappa Sannidhanam ONLY during Mandala season are attractive and kept very holy during the rest of the year.
http://www.ssvt.org/

5. DFW Hindu temple (EKTA mandir). Following is the link to this temple for more details.
http://www.dfwhindutemple.org/

We moved to Euless TX in 1993 and this temple is situated very close by from where we lived. I am a life member of this temple and served one year in the managing committee also. Due to circumstances beyond my control I have not visited this temple for last 2 years.

I do not have links to the temples that I visited at Malibu CA, Delaware where I could go only once each. I have visited Kasi Viswanatha Temple at Flint MI also.

I have also visited two ashrams Gurukul at Saylorsburg PA and another one Barsana Dham at Austin TX. Both these places are quiet with temples and sathsang meetings and discourses by Swamijis.

There are many more temples in all over USA and more temples are also being constructed. I am really glad that we, Hindus are very conscious and trying our best to guide our next generation in the same atmosphere that we lived during our younger days.

Om Namo Narayanaya

Member News – Group News

Our group member Shri Vinod PS & his wife Smt Anjeli are blessed with a baby girl. Let us congratulate them and may Guruvayoorappan bless them.

Our group member Smt. Anjusha Varma's & Shri Sreekumar Kartha's cute daughter Gauri Sreekumar! May Guruvayoorappan bless them!!

Please email us at navaneetham@guruvayoor.com with your name and brief introduction to have your name appear in this section, also please email us your comments, suggestions, articles for Navaneetham June issue to editor@guruvayoor.com

Sources, credits and copyright acknoledgements – Manoramaonline.com thehindu.com - Krishna pictures/Artwork courtesy of The Bhaktivedanta Book Trust International, Inc. google picture searches www.flickr.com http://www.krishna.com http://flickr.com/photos/captain_nidish/ http://devaragam.blogspot.com/2006/04/blog-sost_14.html http://www.flickr.com/photos/85701004@N00/	***Our apologies for those articles & poems we could not publish this time due to space limitations. We will have them published in the forthcoming issues.***

Om Namo Bhagavathe Vasudevaya! കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ! Om Namo Narayanaya:

May God Bless you all.